

മുഖ്യപഠനം

പരേതനായ ശ്രീ. എം. അർ. നായകട
ആദ്യകാലപദ്ധതികൾ

ഗവാക്ക്:

എം. അർ. നായക്

മാത്രമേ പ്രിൻടിംഗ് ആൻഡ് പ്രസ്സിംഗ്
കമ്പനി, ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട്

കുമാം പതിപ്പ്.

All rights reserved

Author: M. R. Nair

*Printed by K. P. Kesava Menon,
at Mathrubhumi Press, Kozhikode*

Publishers:

*The Mathrubhumi Printing & Publishing Co., Ltd., Kozhikode-1
August 1955*

മാതൃപാദങ്ങളിൽ

“സംഗ്രഹിതപ്രാധാന്യങ്ങൾ”

ഒരു പഴയ ലക്ഷം കവനക്കുടിയിൽ “ഓപ്പോളിയൻറർ കമ്പ്യൂനീഫ്” എന്ന തൃതീ ആദ്യമായി വായിച്ചതേട്ടാട്ടുടി അതിൻറെ കത്താവിനെ അഭിയുവാനും അല്ലെങ്കാൽ തൃതീകൾ വായിച്ചുവാനും നൊൻ ആഗ്രഹിച്ചു. കാലമേരൊക്കെഴിൽത്തിട്ടാണും ഇംഗ്രേഷം സാധിച്ചതും “ബാല്യകാല തെരു സാഹിത്യപരാധരം” എന്ന ശ്രീ. എം. ആർ. നായർ അവയെ തന്റെ മനോമണിയല്ലതിൽനിന്നും അകലാതാക്കിക്കൈ ഉയ്യവാൻ ശ്രമിച്ചുനോതായിരുന്നു. ‘കവനക്കുടി’എട പല ലക്ഷങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്നിരുന്ന ആ തൃതീകളും, അഥവാസാഹിത്യത്തിൻറെ ചിരന്തനവാസ്യവും സഖ്യദാനഗ്രന്ഥിയുമായ ശ്രീ. പി. വി. കുമ്പുവാരിയരവർക്കളുടെ സ്നേഹമദ്ധ്യരമായ ഒരാറ്റത്താൽ സംഭരിച്ചവെള്ളുവാൻ എൻവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ കവിത, തന്ത്രകത്താവിന കമ്പ്യൂച്ചു പത്രതാനുത വയസ്സുമാത്രം പ്രായം ഇപ്പോൾ എഴുതിയതാണും; ഒരു ദിവസിലും ഇതുപെത്തട്ടം വയസ്സിലും. ആ നിലയ്ക്ക് അവയെ ബാല്യത്തിൻറെ അപരാധങ്ങളായെല്ലാവാനേ ശ്രീ. എം. ആർ. നായർ വിമാരിച്ചുനാളിലെവകിൽ അതിൽ അതുതമില്ല. ആ ചെറുപ്പുകാലങ്ങളിൽ തന്റെ സാഹിത്യാദ്യമണ്ഡലിൽ സപാധിനത ചെലുത്തിയ കവിതകളുടെ മുന്നു അവധിയിൽ ഹിലേറ്റത്രു പതിഞ്ഞു കാണാം. എക്കിലും അവയെക്കാലാക്കെ മികച്ചറിൽക്കുന്നതു, ആപ്പംസംസ്കാരത്തിൻറെ അന്തശ്രേഷ്ഠതയും തെളിഞ്ഞുവിലസുന്ന ഒരു വ്യക്തിബേഖരിച്ചുമാക്കുന്നു.

താൻ ബാല്യാപരാധിക്കുന്നതിനു പുറമെ, ഈ കൂടികളിൽ ചിലത്—‘തിലോടകം’ വിശദമിച്ചും—സ്വന്തജീ പിത്രത്വാടു ഇഴകിച്ചേൻ്തിട്ടുള്ളതാകയാൽ, അവയുടെ പുനഃപ്രകാ ശനം മണ്ണാങ്ങ തിരതിൽ ശരിയല്ല എന്നു ശ്രീ. എം. ആർ. നായക്കുറുത്രായടിഞ്ഞേം. എക്കിലും ഇത്തരം സംഭവങ്ങളുടെയും ‘അപരാധിക്കുന്നതിനു അക്കയ്ക്കുന്നതാണു’ മനസ്യജീവിതം എന്നാണു തിനാലും, ‘സജ്ജയനി’ൽ വികാസം പ്രാപിച്ച വ്യക്തിത്വത്തിനു പരിസ്വരങ്ങൾ എത്രമാത്രം പരിപോഷകങ്ങളായിരുന്നു എന്നറിയു വാൻ വായനക്കാക്ക് അവകാശമുള്ളതിനാലും, സൗഹ്യത്വത്തിന്റെ നിഘ്നാധിക്കുന്നതിനു വഴിക്കൊണ്ടും, ഈ കൂടികൾ സമാഹരിച്ചുകൊ ആളുവാൻ ശ്രീ. എം. ആർ. സമ്മതിച്ചതാണു. ഇവയിൽ ‘കൂടിലും ചുന്നും’ ‘തിലോടക’വും അപൂർവ്വങ്ങളും അവയുടെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നവോ, എഴുതിയിരുന്നവുകൾ എവിടെ എന്നും ഇന്നാക്കും നിശ്ചയമില്ല. അതും ധമാന്മാണും, പിന്നീടും പി. എസും. പാടിയ ഈ വരികൾ:

“എന്നടിറ്റിലയും—ഒപ്പും മടിറ്റിലമാ—
ഓണയിൽ വാഴും തന്നോമന്നയായും”

ശ്രീ. എം. ആർ. നായക്കുറുത്രായായിരുന്നു ഏതുതന്നു യായിരുന്നാലും, കേരളീയസ്വദഭയക്കാർ ഈ ഗമമത്തെ സാഹ്യാദം സപീകരിയ്ക്കുമെന്ന കാര്യത്വിൽ എന്നിയും സംശയമില്ല.

ഈത്തും എന്നും കഴിത്തു ആഗസ്റ്റു അവസ്ഥാനും എഴുതിവെച്ചി കുന്നതാണും. ശ്രീ. എം. ആർ. നായക്കുറുത്രായിരുന്ന ജീവിതകാലത്വം പു സ്കൂളം പ്രസിലബപ്പുട്ടത്വാനും കഴിത്തതില്ല. അനും തയ്യാറാക്കിയ കൈമെഴുത്തുപക്ഷപ്പും അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണിരുന്നു. സർപ്പവർ ആദ്യം എന്നിയും പ്രേമം രണ്ടു കാശയും. ആദ്യത്തേതിൽ ഇങ്ങിനെ എഴു തിയിരുന്നു: “‘ചിന്താതരംഗിനി’വരെയുള്ള കൂടികളെക്കരിച്ചു ഞാനിത്രയും പറഞ്ഞുകൊള്ളുട്ടും: അവ ബാലിശങ്കളാണെന്നാമാത്രമല്ല, അക്കാലത്തെ കവിതക്കാംക്ഷികളായ മറ്റു പല ചെറുപ്പുക്കാ രേഖാപോലെ ഞാനം ‘സാഹിത്യമജ്ജരി’യിലെ കവിതകളുടെ മധ്യമധ്യരായ പദ്ധത്യോഗത്തിലും വാങ്ങുമ്യസംഗീതത്തിലും മതി മയങ്ങി നടന്ന ഒരു കാലത്വം എഴുതപ്പെട്ടവയുമാണും. വാസ്തവ തതിൽ ‘യേശുവിന്റെ അന്ത്യയാത്ര’യും ‘ക്ഷവിലത്തെ പ്രാത്മ

ന'യും ആ കവിയുല്പന്നങ്ങൾ പാദങ്ങളിൽ ചെജ്ഞപ്പെട്ട നിർസ്സജ്ജ മായ സാഹ്യാധനങ്ങളിലോപാതങ്ങളാക്കുന്നു. വീഡ്യൂട്ടിയേഴ്മാറു എറിനിന്ന് ഇം സ്പാസ്റ്റിനതാബലത്തിൽനിന്ന് ഞാൻ വിഴക്കത്താ കാൻ കാലം കുറച്ച പിടിച്ചു. എന്നിട്ടും, 'തിലോഡക്' എഴുതുന്ന കാലംവരെ എന്നിയേഴ്മ സംശൃംഖവിജയം സിലൈച്ചുവെന്ന തോന്ന നില്പ. തിലോഡകത്തിന്റെ കാര്യം ഒന്നു വേറൊരുണ്ടാക്കാനും. അതെഴുതുന്ന കാലത്ത്—എന്നിയേഴ്മഭായ ആ നഷ്ടത്തിനാശംശേഷം ഒരു മാസത്തിനുകമാണു് അതു മുമ്പ് എഴുതിയത്—വള്ളത്തോ ഉള്ളേശ്വരായോ ഉള്ളിരിനേശ്വരായോ മറ്റാക്കടേയെക്കിലുമോ സൂര്യാസ്ത്രം ഒരു പഴയും അവിടെയെങ്കാം ലഭിയ്ക്കുന്നതുതന്ത്രതിലായിരുന്നു എ നേരം മനസ്സിന്റെ നില. ഇങ്ങനുമനമായി ഞാൻ ജീവിതത്തിന്റെ അനാവുതയാട്ടാമ്പുംബൈള്ള അഭിഭവികരിച്ച നില്ക്കുകയാണു്; ലീ ചന്ദ്രമായ ആ മഹാദ്വസ്പദ്ധത്തിനിടയിൽ എന്ന സമാഗ്രപസി പ്രീജ്ഞവാഡനാ കൈപിടിച്ചു നടത്തുവാനോ, എന്നിൽ സ്പാസ്റ്റി നാ ചെലുത്തുവാനോ—ഞാനുന്ന ഗൈത്യമായി പരിചയപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞതിനുണ്ടു്—എന്നേരെതൊഴിച്ചു മറ്റാരാളിട്ടും വുക്കതി തും അവിടെയെങ്കമില്ല. അതിനും എന്നെല്ലും അഞ്ചേരിക്കണം യാലും—അരോകം ഉണ്ടായിരിയ്ക്കുന്നുമനു് എന്നിയേഴ്മ നല്ല ഉല്പു ണു്—ഇംവയാൽ മുണ്ടു് അതിനും ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നു: അ തിനെസ്ഥംഖനായിചേട്ടതോളം ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആക്കം ഒരു കടപ്പെട്ടിടിപ്പിണി.

"ഗൗരവമേറിയ വിഷയങ്ങളെളുക്കുവിച്ചു ശ്രദ്ധപാദിയേഴ്മനു ഒരു മികച്ച കവിയാക്കിവാനുള്ള എന്നേരം ആദ്യത്തെ അഭിലാശ തെരത്തെന്ന ഞാൻ സ്ഥിരമായി വെച്ചുപുലത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെ കുഞ്ഞു എന്നേരു കാവ്യജീവിതം എങ്ങനെ തിരിയുമായിരുന്നുവെന്നു് എന്നിയേരിഞ്ഞുകൂടാ, ഉംഗിയേഴ്മവാനും സാധ്യമല്ല; കാരണം 'തിലോഡക്'ത്തിന്റെ പദ്ധതിലുമായിത്തീർന്ന കട്ടത്ത കടനകമഡ്യോ ട്രൂട്ടി ആ ജീവിതം, ഭാഗ്യവാനാർ, പക്ഷേ, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ റാല്പുകാലംകൊണ്ടാവണും ശാഖാഭിനൈ സംഭവിച്ചതു്."

"എന്നിയേരിലയിക്കും ഒന്നും പറയുവാനില്ല—എന്നേരു ചെറു പ്രകാലത്തിലെ സാഹിത്യാപരാധാശം, ഞാനെന്തു വിലക്കിയിട്ടും,

അനവാചകലോകത്തിൻറെ ദുർബാകെ സമപ്പിയ്ക്കാൻ നിങ്ങൾ ഉറ ശ്വരിയീളാണ്ടോ. വായനക്കാർ നിങ്ങൾക്കു മാപ്പു നല്കുന്നു! വിമർഖകമാർ നിങ്ങളോട് പെരുമാറ്റതു ഒരുദ്ദേശ്യത്തിനാവാക്കു! ഇക്കാര്യത്തിൽ എൻറെ നിഹിപരാധിത നൊന്നിതാ, രണ്ടുക്കൂദയോ ദുർബാകെ, അവ്യാപിച്ചുകൊള്ളുന.”

രണ്ടാമത്തെ കത്തിൽ എം. ആർ. എഴുതി: “പ്രിയപ്പെട്ട സിഎച്ചു്, വായനക്കാരൻറെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ഒരു തെരുവാഡ നികുതിനിന്നാവേണ്ടി, ഒരു കാര്യാനുകൂല എഴുതു പറയുവാൻ നൊൻ ആഗ്രഹിയുന്നു. 28—ാം വയസ്സിനു ദുർബാകെയി നൊൻ എഴുതിയ കവിതകളിടെ ആകെത്തുകൂടു ഇം പ്രസിറിംഗ് പാട്ട ആലോചന. വാസ്തവമായി ഇവ അതിൻറെ ഒരു മാകാണി പോലുമാവുന്നില്ല. ‘കവിക്കുംഡി’യിൽ പ്രസിലപ്പെട്ടതിയ കൃതികൾമാത്രമാണിവ. ആദ്യമായി പ്രസിലപ്പെട്ടതിയ എൻറെ കൃതി ‘ഭിന്നിയുപറ’വുമല്ല. അതു് 1916—ൽ, കൈപ്പക്കു 1917 ആദ്യത്തിലാംവാനു മതി, ‘കൈരളി’യിലാണ് പ്രകാശിതമായതോ. അഞ്ചനീനിയുള്ള പതിനൊല്ല വയസ്സായിരുന്നു. ‘കൈരളി’യിൽത്തെ നേന്, ‘എന്നോ!’ എന്ന പേരിൽ മി. കെ. കെ. റാജു എഴുതിയ ഒരു കൃതിയുള്ള മരചടിയായിരുന്നു അതെനും നൊന്നാക്കിയുണ്ടോ. അതിലെ ആദ്യദ്രോകം ഇതായിരുന്നു.:

‘രാജൻ! മഹേശാജന്തവീജന്തരാകം
ഇന്നീന്തു നാമോടക്കരാമെയ്യിരിപ്പു്:
അതീശപരകൾ ദ്രശ്യക്കുരൈയാത്രു്
കത്തവ്യക്കമ്മഞ്ചളിൽ നിഷ്ടയതു്’

വേറെയും ചില പദ്യങ്ങളിലായിരുന്നു. പക്കു അവ എൻറെ കാമ്മയിൽ തണ്ണിനില്ലെന്നില്ല. അതിനൊരുശും എൻറെ സ്വന്തം പേരിലും എതാനും തുലികാനാമമഞ്ചളിലും അനോകം കൃതികൾ, അക്കാലത്തു് ഇടിക്കുണ്ടാക്കംപോലെ പ്രതിവാദം ധന്യസന്നിഹിതിൽ തുടങ്ങുകയും ദുരങ്ഗകയും ചെയ്തുപോന്ന മാസികകളിൽ പ്രസിലപ്പെട്ടതുകൂടായിട്ടുണ്ടോ. ഇവയുള്ള പുന്നെ, പക്കത്തുകൂടി പ്രസിലസൈക്രണ്ടിനു സ്വന്താവികക്രത്യേരവ സ്വന്തം വരിച്ച കൃതികൾ വേറെയും അനവാധിയിരുന്നു—അങ്ങിനെ

നാശ്ചപ്പേട്ടവയിൽ ഒടക്കന്തെത്ത്, ദക്ഷിണാപദ്മംജലിൽ ശ്രേഷ്ഠി പ്രീതന പതിനൊന്ന പദ്മംജലാണ്. ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെന്ന കിലും, ഈ സമാഹാരത്തിലുംപ്പേട്ട പന്തിരരണങ്ങളുടുംപേട്ട അവ ദാഴവൻതന്നെ നശിപ്പേപോശുകയിൽ അതു മലയാളസംഗ്രഹിത്യത്തിനു കാര്യമായോയ നാശ്ചമായി ഞാൻ കൗതുമായിരുന്നില്ല.”

ശ്രോകസ്കലമായ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തപ്പാറി എഴുതുവാൻ വേദിയോന്നാമില്ല. ഈ കുറിപ്പിന്റെ ആദ്യഭാഗം എഴുതിയ കാല തെരു മനസ്സാനുസ്മയേന്നൊടു ഇതു തുടങ്ക സാധ്യവുമല്ലോ. എം. ആറ്റാറിന്റെ കരതിൽ പായുന്ന പതിമുന്ന തുതികർക്കുന്നുമെ, വേറുമ്പോൾ തുതികൾ ഹതിൽ ഉംപ്പേട്ടതീട്ടുണ്ട്. ‘ദക്ഷിണാപദ്മം’പദ്മ ഔദി ‘കൊച്ചറി’യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതീട്ടുണ്ടെന്നും അവ എന്നിങ്ങു പകൽത്തിക്കിട്ടുണ്ടെന്നും വിശ്വാസത്താൽ—കൈനെയുള്ളതുപരി കരി ഉള്ളംഖലാം എന്നിങ്ങു തന്നുമെന്ന ഞാൻ നിബ്രംഗിച്ചിരിയും—ശവായുടെ പകപ്പുകരി എം. ആർ. അവസാനകാലത്തു നശിപ്പിച്ചുകളിന്തു. തന്നിമിത്തം ‘ദക്ഷിണാപദ്മം’ എന്ന പേരിട്ട വാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിനും, ആ പദ്മംജലിൽ ഭ്രം ഭാഗവും കിട്ടാതെ വരികനിമിത്തം, പേര് മാറ്റേണ്ടിവന്നു. എ നാൻ എം. ആറ്റാറിന്റെ ചരമത്തിനുശേഷം എത്താനും പഴയ കൈ യെഴുത്തുകളാസുകരി അല്ലെങ്കെത്തിന്റെ സഹോദരൻ കണ്ണത്തിനും. അക്കുട്ടത്തിൽ ‘ദക്ഷിണാപദ്മം’പരിപരയിൽപ്പെട്ടതായി, ‘കൊച്ചറി’യിൽ പ്രകാശിതമായ മുന്നുണ്ണത്തിനു പുറമെ, ഒപ്പതു പദ്മംജലാക്കടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കുന്നു, മുട്ടപട്ടം, പ്രഭാത ഗീത, ശ്രദ്ധാവാം, നിശാകാലം, ആ രാത്രി എന്നീ തുതികളും പത്ര തായി ചേതതിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ദുവാം എവിടെയെ കിലും പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടത്തിനിരുന്നുവോ എന്ന നിശ്ചയമില്ല.

‘കൊച്ചറി’യിൽനാനു പകൽത്തിക്കിട്ടിയവ പ്രസിദ്ധപ്പേട്ടതായ കാലവും, ശിശ്വസുഖം തുതികളുടെ കൈനെയുള്ളതു പകപ്പുകരി ചീലതിൽ ചേരുന്നുകാണുന്ന കാലവും വിഷയാനുമണിക്കയിൽ ചേരൽത്തിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണാപദ്മാപദ്മം രണ്ടുണ്ണം നാശ്ചപ്പേട്ടതായി വിഹാരിയുണ്ടോ. ‘തിലോദക്’ത്തിന്റെ പദാ ഭാഗങ്ങളും കണ്ടുകൂടിയിട്ടില്ല. തിലോദകത്തിന്റെ 5—ാം വണ്ണയത്തോളമേ ‘കൊച്ചറി’യിൽ പ്രകാശിതമായിട്ടുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠമുള്ളതു അവിടവിടെ ചി

താരിക്കീടനിങ്ങന ചീല കൈമെച്ചത്തുപ്പതികളിൽനിന്ന കണ്ടുകൊട്ടിയവയാക്കന്നു.

വായനക്കാരനെന്നും വിമർശകനെന്നും കാരണ്യത്തിനു താൻ പാത്രമാക്കണമെന്നോ, എന്നിൽ സഹതാപത്രത്വാദ, എന്നില്ലെങ്കിൽ തിരിയ കത്തിൽ എം. ആർ. പ്രാഥ്മിച്ചിരിയേഴുന്നോ. എന്നാൽ, ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എന്നില്ലെങ്കിൽത്തോളം പങ്കണ്ടോ അതുജോഡ് താൻ അവക്കട കയ്യായല്ല, തുതജ്ഞതയാണുഹർിയേഴുന്നതെന്നോ എന്നില്ലെന്നീയാം.

കോഴിക്കോട്,
28—11—'43 }

സിഎച്ചു. കണ്ണത്തപ്പ്

വിഷയവിവരം

	കൊല്ലും	ഡാഗം
1 ഭീതിയ്ക്കും	1922	1
2 മുടപടം		2
3 പ്രഭാതഗീത		3
4 ശൈശവം		5
5 നിശാകാലം	,,	6
6 യേഹുവിന്റെ അന്ത്യയാത്ര	1923	7
7 നൈപ്പോളിയൻറ കണ്ണനീർ	1924	10
8 കടവിലത്തെ പ്രായ്മന	,,	13
9 ചീനതാതരംഗിണി	,,	16
10 വിക്രാംവീമി	1925	23
11 പുണ്ണിച്ച പനിനീർച്ചേടിയോട്	1929	28
12 പ്രത്യുഷപ്രതീക്ഷ	,,	30
13 ദക്ഷിംഖ	,,	32
14 ആ രാത്രി	(?)	48
15 തിലോദകം	1930	50

ഭി തീ ക്ക പു ०

(കേക)

കൊളമേലാളിമേളിച്ചത്തക്കെം മേളുമേലായോ

നീളവേ നിരന്തരിതാ മുട്ടാറു വിയൽപ്പമാം.

മമ്മഞ്ചിയായവയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നനാരതം

മമ്മരശബ്ദമാനംബാധയൻ കേട്ടിട്ടാറു;

രുക്ഷിരാവക്കിംഗുള്ളിൽത്തന്നുവം മരച്ചുകൊ-

ണക്കുമനായണ്ണാരോ രോദനംചെയ്യിട്ടാറു;

സന്തതം കാരിത്തകിടന്നലത്തു വിച്ചുകൊ-

ണ്ണന്തഹോ കണ്ണീർ തുകിക്കേഴുന്ന പത്രാവലി!

ഉന്നതദേശത്തിക്കത്തനിന്നിട്ടുണ്ടാക്കിനി

മനിടംതനിൽ വീഴം മിന്നലിൻ പിന്നകക്കി,

രാത്രിയെല്ലിപിപ്പിപ്പിച്ചും വൈദ്യുതപ്രവാഹത്തിൽ

ധാരിയാം ധരിത്രിയെ മുക്കിയും കളിപ്പാറു.

പീവരതമസ്സിൽപ്പെട്ടുണ്ടും തന്ത്രിക്കിനി—

ക്രൈവലമാധാരമിക്കിപ്പുതേജസ്സുതാനോ?

അല്ലപ്പീ മേഡിത്തൈക്കപ്പുരത്തായി, നായ-

മില്ലാന്ത ദിവ്യത്രേജസ്സാനംബു പ്രകാരിപ്പു!

സൗഖ്യപ്പിട്ടിക്കമാറിഹേതുവാ,യനാദ്യമായ്,

സാരമാമത്ര മാർഗ്ഗംഡിഡായ്ക്കാണാകാറു!

മേലസംകല്പിതകാലവും തെളിഞ്ഞുടൻ

മാലമാസവുമാഡിച്ചുട്ടുമെന്നോത്തീടുവിൻ!

ഡി സി എസ്

അരളിക്കളാട്ടരാട്ടിക്കന്ന വല്ല്-

പുത്രമ കലൻ മനോജ്ഞമാം കചത്താൽ
നവകമലകളാഭയിൽക്കളിക്കം
തവ മുഖമഹ്യ മംച്ചിക്കന്ന ബാലേ!

കല്പശതയവിലം കളഞ്ഞ കാറിൻ
നിര, കമനീമണി! നിന്റുകരദ്ദൈളാലേ,
സദയമകലെ മാറി, മാതൃനേരം,
വിധുമവി! നിന്റു വദനം വെളിക്കു കാട്ടു!

അമലഹിമക്കന്നദി ചാത്തി മണ്ണ്-

ദൃതിയെഴുമംബുജക്കോരക്കദ്ദൈളംകം
വിമലമണിഗണം ധരിച്ച നിന്റു പോർ-
മലകളാളിപ്പു, ഹിമാംബരത്തിനാളുംിൽ.

കനകസുഷമമയാളുചേൻ വിദ്യു-

പ്രതികക്കനക വിളങ്ങിക്കന്ന നിന്റു,
സുമസമമുള്ളാത്രി! മുടത്തനീഡി-

പ്പുരിയ കുതാത്മത പുണ്ടു കാണുന്നോ താൻ?

പ്ര ഭ റ ട ഗീ റ

(ശാന്തിക)

I

വിരിയുന്ന മല്ലു, വിരിയുന്ന പദ്മം,
വിരിയുന്നിതന്യുക്കുമജാലവു;
തെള്ളിയുന്ന മേഘനിരകളിലെങ്ങും
കളിയാട്ടിക്കുന്ന കളമുട്ടധാസം!

ഉയൻ ശ്രേഖവുമഗാധായുള്ളൂ
കയവുമൊന്നാപോൽ തെള്ളിത്തെതിരാ കാണു!
പഴക്കമാലകളിൽനു പാതെതിട്ടം
കളിക്കഹിന്താം സരിൽക്കുടാങ്ങും,
മലകർപ്പാലവലയിട്ടു തന്നെള്ളി-
ലലവധമാഴിയു, മണിക്കൂഴിയും
നിരിത്ത പുഞ്ചിരി വഴിത്തു തുകാറു,
മരിത്തിട്ടുനിതാ മഹാസ്യകാരവും!

ഉച്ചവേളയിൽ പ്രിയതമേ! നിന്നെൻ്റെ
വദനവിംബമെന്തിങ്ങളും കാണു താൻ?
സദയമോമനേ! തവ സ്മൃതിത്തിനാൽ
ഷൃംധപകജം വികസിതമാക്കു!

II

കളിഗീതമോതുന്നിതാ ക്കാലുകൾ,
കളകളാരവം ഷോഴിയ്യുന്ന കിളി;
വിരിത്ത സുന്ദരം തിരിത്തു തേനിനാൽ
വിരിത്ത വണ്ണകൾ മുരണ്ണു മണ്ണുന്നു.

ആരുദ്ദോപഹാരം

ജലയിലെ മരത്ത്‌ക്കരം തൊട്ടേന്നോഴി—
ഇളംകർണ്ണാദവുമിട്ടും കേരംപുളി താൻ;
പ്രപഞ്ചകാമിനി കരഞ്ഞാൽ പ്രേമ—
വിപഞ്ചിതൻ തന്റീ മുജ്ജു മീട്ടുന്ന!

പ്രിയതമേ! ചെറുവെള്ളരിയാടാതിത്തമം
നിയതമെന്തുവാനിങ്ങനിടന്ന നീ?
കണമാരാറന തവ ഗീതമെൻറ
ഹൃദയഭിത്തിയിൽ പ്രതിജ്ഞപ്പനിയ്യുട്ട!

III

ദിനകരകരം തലോട്ടേന്നോളിതാ
മനോഹരവെത്തമുണ്ടൻ നോക്കാൻ;
മധു നിബന്ധത്തും സുമം ശലഭത്തിൻ
മധുരാദ്ദേശത്തെയന്നഭവിയ്യുന്ന!
അനധകാന്തിയോടമരന പുക്കരി—
കനിലസവകൾ സുവത്തെ നല്ലുന്ന;
മണത്തിട്ടിട്ടുകളും സരിത്തിനെചുംബി—
ചുണിയുന്ന മാറിൽജജലകണ്ണഘൈ;
വള്ളൻരാഗമോഢണത്തു കാന്തനിൽ—
ക്കളിം പുത്രന കമനിയെപ്പോലെ
പ്രഭാതഹസ്തവും കിഴക്കേജിക്കേന
പ്രഭാവിശ്വഷത്താലലംകരിയ്യുന്ന.

മതിമുഖി! നിൻ്റെ സുശീതലപുളിർം
കൊതിച്ചു മാനസമുത്തകിട്ടന്ന മേ:
മതിയിലേതുമാരലിവു തോന്നായ്യിൽ
സതിയെന്നെന്തുവാനെനിയ്യു മതപ്രിയേ!

ര ര ശ ശ വ .

(ശാമ)

തുമനാം കാറിൽപ്പുരത്തിനിന്നീട്ടനോ—
രോമന്ത്രയുകസുനമേ, നീ
ഒരഖ്സവികസിതമുഖ്യാനന്തത്തിനാൽ
നിഭ്സനയാക്കന്ന പത്മിനിരൈ!

വാർമധ്യരോക്തി ചൊരിയാത്തതെന്തു, നിന്ന്
താർമധ്യ തുകന വക്രബ്ദിംബവം?
ഒരുന്നവീണയിൽ പ്രേമക്കൈ മീട്ടും നിന്ന്
ഗാനമീ ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കാത്തോ?

ധാടി കലൻംഎ നിന്നുടെ മാതാവിൻ്റ്
പേടിക്കളുന്നപോത് നാലുപാട്ടം,
മോടിയിൽ പത്രകരണംഎ വല്ലിക്കരം
മാടിവിളിജ്ഞാനതല്ലീ നിന്നെന്ന്?

കോമളസുനമേ! സുനമായെന്നും നീ—
യീ മനിൽജ്ഞീവിച്ചിടാത്തതെന്തേ?

നി റീ കു റീ ലോ

(കളികാജ്ഞപി)

പ്രകല്യുലകിനവിലമണിദീപമായ് നിന്നുള്ളം-
രാഡിത്യനാഴിതനാഴത്തിലാണ്ട്രഹോയ്.

കമലമഖാ! കനിവെബാട്ടനണയുക, മമാന്തികേ
കാത്തകാത്താത്തനായപ്പാത്തിരിജ്ഞുന താൻ.
ഇളയിലിത്രം നിരുമിരവാക്രമിജ്ഞുന; നിന്ത-
തുമനമാസം പ്രതീക്ഷിപ്പു താൻ പ്രിയേ!
തവ വിമലസുവദകചങ്ഗളുമണിയിജ്ഞുവാൻ
ക്കമത്തുട്ടണ്ട തകത്തളികയിൽ!

ഞതിസുരഭികമല-മുഢമല്ലികാ-ചന്ദക-
സുന്ദരം കോത്തു നന്നാല്പ്പുണ്ടാക്കി താൻ
നവജലദത്തചികവദമകമുകന്തളം

ബന്ധികവാൻ സംഭരിച്ചതു കാഞ്ഞ നീ!

പകലിരവു മമ എന്തയമമതമൊയ ശേദമാം
നിന്തമാറിടം തന്നിലോമനേ! ചാത്ത്‌വാൻ,
ഞന്നലകരനിര ചൊരിയുമലമണിമാലകൾ
നീലനീരാളത്തിൽ വെച്ചു കാക്കുന താൻ!

ഉവനമതിലവിലജനമാനദായക-
നിഉജ്ഞയീനരായ്ക്കണ്ണടച്ചീടവേ,
സുമഖാ! തവ മുഢമസിതമൊന്നതാൻ പാത്ത്‌പം-
തെത്താട്ടമുരഘാതിതനീട്ടവനധം!

യേശുവിന്റെ അന്ത്യായം

നടച്ച—തീക്കനലിലിട്ടാൽ ലോഹപിണ്ഡം
പോലിജജഗത്തമഹ! തീമയമായ്ജപലിപ്പു!
പാതയ്ക്കുമേൽ ബഹുജനങ്ങൾ നിരന്തര കൂക്കി—
യാക്കന്ന ഫോഷ്ടുയരുന്ന വിയത്തിലെങ്കാം.

ചീരുന്ന കാറടിയാടൊന്തു സമുദ്രവീച്ചി—
ജാലം ധരിത്രിയിൽ മക്കിട്ടവാൻ മതിന്നോ!
കാർമ്മേഖമാലകളുട്ടത്തിട്ടേഹൻ മട്ടി
വിദ്യുത്തിളക്കിയലറിക്കളിയാടിട്ടനോ?

പെട്ടുനിത്തരു കമി!യൈച്ച നിലച്ച; മത്തൃ—
ശ്രീടം പിരിത്തിത്വഗത്തുമൊത്തു നിൽപ്പു!
കാണാ,യതിനു നടവിൽ ജന്മന്നൃവീമീ—
രേഖാവിഭാഗ;മിൽ സാമ്പുതമെന്തിനോവാം?

അരങ്ങോട്ട് നോക്കവി,നമസ്മാരാംത്തിരക്ക
മുന്നോട്ടുന്ന വരവു,ശ്വേതരാജവാൻപോത്?
മുന്നണ്ണ മുന്നണ്ണിയിലാളുക,ളായവക്ക്
പിന്നേ നടപ്പ് ചിലരായുധജാലമേന്തി.

എററം കനം പെരുക്കിട്ടം കരിശ്ശോനു താങ്കി—
കൊണ്ടാണ മുഖ്യരവർത്തൻ വരവായതിക്കൽ
മഞ്ചു നടക്കമവന്നോ ബത! കുസ്തിഭേവൻ;
മരുവൻ മാനസമിതിണ്ണുത വഞ്ചകനാർ.

കാളാംബുദാവലിയിൽ മിനിട്ടമോഷ്യീരേൻ,
ഉന്ന്യപക്ഷമതിലാണു സരോജപ്പണ്ണം,

ആദ്യാവഹാരം

മുംകാട്ടിൽ വീണ നവചല്ലിക, രാഹ്യവക്രം-
മുംപുക്കഴിന ദിനനായകൾപ്പബിംബം,

ചാപല്യമേറിയ കരഞ്ഞകർ തച്ചടങ്ങി^o
മാണിക്യരത—മിവയോട് സമാനഗ്രഹം
അതു മാന്യയോഗി, നരകതപിപാസയാന്
രക്ഷസ്ഥുകർക്കിടയിലോ ശീവനേ! ചരിപ്പ്!

(ഘനകം)

കല്ലുറിച്ചം വഴികളേ! മുഖപട്ടമെത്ത—
പോലുകവിൻ! ദിനമനേ! ക്ഷണമസ്തമിക്കു!
അല്ലെങ്കിലാ തൃജ്വലനെകപിതാവിനാഞ്ചേ—
രോമത്തക്കിടാവിനാട ചേവടി നോവുമല്ലോ!

സപ്ത്രീയസൗഖ്യമീഡന നവപ്രസ്തുന—
മാല്യം ധരിപ്പുതിന തിര്ത്ത ചുമത്തുടക്കത്തിൽ
ഭാരം പെയ്തത കരിഗ്രഹ പരമേശ! കാണു!
പോത്തിനാചേൻ റക്കമേണകിഗ്രഹാരകനോ?

അതു ശാന്തഭാസ്യടയ ദിവ്യതീരസ്സിലയേം!
മുംതെത്താപ്പി ചേര്ത്ത നരരാക്ഷസമസ്തമേതോ?
കേടര വാരിജസ്വമത്തിലിരിന്നുസ്ഥി—
യാഴ്ത്തിത്തരിയ്യുവതിനേതു പുമാനൊരുഞ്ഞും?

“ഒദവം ദയാത്മകനവന്നീര കിടാങ്ങളാണീ
നാമോക്കൈ”ഈനു നിജശ്രീഷ്ടവരാഭാതിരെയനോ
ഈ വസ്യന്തിൽപ്പരി ചുമത്തിയ കരി, മേരം
പുന്തേൻ പൊഴിച്ചതോരു താമരതന്നീര തെരോ?

*

*

*

*

യേഹുവിന്റെ അന്ത്യയാത്ര

മെമതാനമത്തി, പുരഷാരമട്ടത്തുക്കിടി;
വേഗത്തിലാക്കരിഞ്ഞ മൂന്നാമട്ടത്തു നാട്ടി;
പെട്ടുന്ന വാനിലോര മേഘപടം നിവത്തി—
അക്കമ്പസാക്ഷിയതിനുള്ളിലെണ്ണിച്ചു വാണം.

മാലോകരേ! തിരുമ്പവത്താര നോക്കേ നോക്കിൻ!
എന്തെന്തു കാണുതവിടെ—ബൃഥലേശ്വരന്മാരോ?
മേലും തെള്ളിമ വിടിന് വിടിനു നോട്ടം,
ക്രൂയം നിരാഗയിവ ചേന്നുയരുന്നാതുണ്ടോ?

ഇല്ലിലു—ശാന്തികരണാപരിപൂർവ്വമാക—
മാ ലോചനങ്ങളിലവയ്ക്കുയിവാസമില്ല;
പാറയ്ക്കുതക്കൊര മനസ്സുമല്ലിൽനുപോകം—
മട്ടാ മഹായതിവരൻ പുനരേവമോതി:

“മേ! താതപാദ! ജഗത്തീര! കുപാപയോധേ!
വിജ്ഞാനമരിംഗരിവർ ചെയ്യുമകുത്യുമെല്ലാം
നീതാൻ പൊരുക്കുക! വിഭേം! മമ ജീവരക്ത—
മിപ്പാരിടം കഴകി നന്ന വരത്തിടട്ട!”

പിന്നോട്ട് വാങ്ങു മനമേ! മതി—യപ്പുറത്തു
നോക്കേണ്ട തുലിക മടങ്ങിയടങ്ങിടട്ടു!
സാധാരണവേളയിൽ നഭസ്സിൽ നവീനമാകം—
നക്കത്രമാനായത, മായതു നോക്കി നില്ക്കാം..

നെപ്പോളിയൻറു കണ്ണനീർ

(കേക)

‘റാറിസംവണ്ണ’കോട്ടുള്ളേരു വിന്റീസ്റ്റുമതിൽ
ചുറിനിനമർച്ചയുന്നണണാൽ മഹാസെസന്യു.
ഇടവപ്പാതിക്കോളിലാകാശംപോലേ, ധൂമം
പൊടിയെനിവകളാലാവുതം ചടക്കളിം,
വസ്തിച്ച പീരങ്കികൾ തന്റേലാറനിമേഖാഷത്താൽ
കയിതമായീടുന്ന, ചെന്തിച്ച പാളീടുന്ന.

അബ്ദഭാത്തമനാർത്തൻ രക്തനാഡികളിൽനി—
നാതവിശ്വാഴകിയ ചെന്തോരപ്പുഴക്കലോ,
പാരിടം വിട്ട് വീരുസപ്രത്രതെ മാപിയ്ക്കുന്ന
യീരക്ക് ദിവ്യസ്ഥാനതീതമ്മദളായിത്തീർന്നു.

ആരാണിക്കെസ്സുന്നൃത്തിനു നായകൻ? ലോകമെങ്കും
പേരാന്ന് നെപ്പോളിയൻ—പെണ്ടംഡപാരാവാരം!

കാലുകളിലും കവച്ചുത്തോടു കന്നിനീതേ,
കാലഘണ്യമുള്ളകം കൈകൾ പിന്നുത്താക്കി,
നാതരീഷ്ടതോട്ടമാ വിസംതുമാലതോട്ടം,
നിതരാം ഗാംഡീര്യത്തക്കാട്ടുന്ന മുവതോട്ടം,
തീപ്രമാം മനഃസെമര്യും തീപ്പോരി ചിന്നിക്കുന്ന
തീക്ഷ്ണാനന്നത്തുള്ളാട്ടം, മുഖരംഗത്തിൽത്തന്നു
ബാശദുഷ്ടിയായും നില്ക്കുന്നണ്ണതാ നെപ്പോളിയൻ—
മുഖരാശോളം കളിപ്പുവരംപോലാക്കിയോൻ!

നെപ്പോളിയൻറ കണ്ണന്റീർ

എന്താൽ വിചാരത്തിന് ഭക്തരാമാവാ—
മെന്തിനം ചോദന്നാരാ നേതാവെത്തപിപ്പിപ്പു!
പെട്ടെന്ന, പടക്കളും മുടിച്ചും പുകയെപ്പു—
നിട്ട് പാത്തിച്ചന്നാൽ ഭക്തക്കാണായുവാരു;

ചക്രവർത്തിതൻ നേതും ചുകന്നു: കാണുതെന്ത—
നുകുമം! പേടിച്ചോടിപ്പോകയോ ചുമാനിവൻ?
അല്ലെല്ല—തൻചാരത്തേക്കാണാവൻ വരുന്നതു—
കില്ലില്ല—സമീപാസമനായിതജ്ഞുടൻതാനം:
സാലഭജികപോലെ നിന്നപോയു നെപ്പോളിയൻ;
ബാലനാണീയാഗതൻ!—ഡെയരുമേ, നമസ്കാരം!
മുട്ടകത്തിയജ്ഞാലനരച്ച ശീഖ്യം: “പ്രഭോ!
നാട്ടി നാം കൊടിക്കുറ റാറിസുംബൻകോട്ടുമേൽ.”

നേതുങ്ങളിലില്ലു നായക,നന്നാൽ ക്ഷണി—
മാത്രതാവവ ദയാർദ്ദനങ്ങളാ;യത്യത്രതം!
തൻകൊച്ചുപോരാളിതൻ കഞ്ചുകും നെപ്പീനീതെ
തൻകരംകൊണ്ട് പോത്തീച്ചകിലും, രക്തത്തിനാൽ
വെവവണ്ണും വൃണ്ട കണ്ണു, ചക്രവർത്തിയുമടൻ
ഭാവമന്ത്രം മാറി,ജ്ഞാലനത്താണീടിനാൻ.

ചോദിച്ചു:—“കത്തേ! മരിപരിയതെവിടത്തിൽ?
ഹാ! ദിഷ്ടവെപരിത്യു! പരിലർ ചതിച്ചുവോ?”

കുതക്കത്യനാം ബാലൻ പുഞ്ചിരി തുകീ മരം;
തുപന്നാടോതീടിനംനസ്തുക്കണ്ണുളിൽ:
“മരിയേല്ലോകയോ? ഞാൻ മുക്കാലും ചത്ര—വക്കു
പരിത്രപ്പൻ ഞാൻ, തുക്കെനസ്തുർത്താൽത്തിരമേനി!”

ആരുദ്ധ്രാപഹാരം

ബാലകൻതൻറെ ചുണ്ട് തൽക്കമ്പണം വിളത്തുപോ—
യാലോലഗന്നതുകളും നിശ്ചലസ്ഥിതികളുായ്;
ചുട്ടക്കണ്ണ് രേഖാന്തൻ വീണു, മത്യുവിൻ മുട്ട
പതിയും നെററിതനേത്—അന്നോരു ദിനംമാത്രം!!

(അശയാനവാദം)

കെട്ടവിലത്തെ പ്രാർത്ഥന

(മഞ്ജരി)

അതുരിവ, ഇരുന്നാമലാങ്ങം തൃണയെന്നേ
വാരിയിതീരത്തിൽ വന്നിരിപ്പ!

മനം ചരമാബ്ദി പുകന ഭാസ്മിന്റ്
സിന്തുരമാക്കിയ വെണ്ണണലിൽ
മട്ടകളുണ്ടായിട്ടാണ് മെല്ലു മാർ-
തട്ടലജ്ഞംമാര നിശ്ചപസിച്ചും,
കെട്ട കണ്ണപിമ്മിയുമേണാക്കി, ചെന്താരിന്
മൊട്ട് കാകന മുണ്ണാളിനിപ്പോൽ
ശ്രദ്ധകരത്തോടും, നമ്മരിരുന്നും,
ചിൽപ്പമാനേവനെച്ചിന്തിപ്പിയ്ക്കാൻ;
ആ ലോകഗരില്ലിയോ, ചുത്തൻവിമാനം വിണ്ണ-
നീലപ്പുറപ്പിൽപ്പുനിയുകയായോ!

കോളാന്റിരുന്ന പദ്ധതിമവാല്പിത-
നോളം മേല്ലുമേൽച്ചുന്നലയ്യേ,
'മാറിപ്പോ!' എന്നല്ലോ ഗജ്ജനം ചെജ്ജാൻ,
തീരസ്ഥരായ ജനത്തോടെപ്പോം?

* “ഈന്നലെ വൈക്കണ്ണരം കോലാബയ്യു സമീപചുള്ള കടക്ക്
തീരത്തിൽവച്ച പ്രാത്മിച്ചകൊണ്ടിരീയ്യേ, ഒരു പാർസി
യുവതി സച്ചും അതികുമിഡ്യുകയാൽ കുറുക്കിച്ചുപോയിരി
യ്ക്കും.”

—ഐസ്റ്റിലി എസ്സു ഫുസ്സു, 1924 ജൂലൈ 14-ാംനാ-

കളവിലത്തെ പ്രാത്മക

മനനത്തിലുംവാരിയ്ക്ക് വീച്ചിത്രരംഗത്തെ—
പുന്നത്തിലും കെട്ടിയ ചണ്ണവാതം,
എന്തിനീ വെള്ളുട്ടസ്സർഡി പിടിച്ചേയം
പിന്നിലേക്കാക്കാനു ഭാമിനിയെ?

ഒരുയർഹലടികയളക്കവാൻ വെച്ചോരു
ഗ്രീഖരകാശവനക്കിന്നുംപോലെ,
വെള്ളിമകളു കടക്കവേ, സിസ്യത്—
നാളുംലേക്കാഞ്ഞത്രുടങ്ങീ സൃഷ്ടി.

‘നമ്മാണി കാജ്ഞാന കാശവനവല്ലിയാ—
ബിഹംബാൽത്തിട്ടിലിരിപ്പതെന്നായും,
രതാകരതോട് ചൊല്ലിക്കൊട്ടപ്പാനോ,
യതിച്ചു മുട്ടവതിട്ടിനേൻ്തെന്നു?'

(സപ്പന്നും നിലവറഞ്ഞുള്ളിലജ്ഞാക്കംന്തു?—
കല്ലുതാതന്ത്രികാഭ്രാജപാൻ!)
ഈ വാതത്തന്നു സത്യമാരാള്ളാൻ വേണ്ടിയോ,
അവാകെ മുക്കമാറബ്ദ്ധിക്കുതർ
തിക്കിത്തിരകിച്ചുനാഞ്ഞാജന്നേന്തെ
നോക്കിച്ചുരിച്ചു തിരിച്ചീട്ടാനു!

നേരമിൽഞ്ഞത്രുടങ്ങും; നാംഗിയോ,
തീരെ നിശ്ചാശവലധായിരിപ്പു!
എതാനം വെണ്ണനരജ്ഞകൾ മാത്രതന്നു
ഗ്രീതാവും തന്മാവഹത്തികൾ
വാരിയെറിഞ്ഞത്രുമേതുമരിയാതെ
വാരിജന്നേന്തു തപം ചെയ്യാനു!

നോക്കവിൻ, നോക്കവി, എന്നതിനു, നാശം
നേങ്ങ് വരുന്നതു? മാമലയോ?

ആര്യോപഹാരം

കാളിയനോളമായും പാതെതച്ചക്കന്നതോ?
കാളായസഭിത്തി നീഞ്ഞവതോ?
“മുഖേശ! മതിക്കാക്കീൾപരപ്രാത്മന:
ക്ഷീപ്രമെഴുന്നേ—” ചതിച്ചു, ഒദവം!
പാതുനര മുടിപ്പുരാഹഃ കടല്ലൂർ
കാൽനിമിഷംകൊണ്ട് കാണാതായീ!

ചുന്ദാരയൈനിനെ നക്കി വിഴുങ്ങുമാ—
പ്രാവിശൻറ നാവുപോലോളം വീണ്ടും,
ആഴിയിലേജ്ഞു വലിഞ്ഞു: മന്ത്രപ്പാം
ഗുന്ധമായുത്തീർന്നു നഭസ്സുപോലെ.

മേനുക്കുലത്താൽ നിന്തണംസ്തുക്കം കാട്ടിയും
പീനമദ്ദോന്തനനായും പുളിച്ചും,
മുങ്ങാൻ വാഴു നീ, ഒഴുഞ്ഞുമേ! ഭ്രഥാക—
ചുങ്കോൽ വഹിപ്പുവൻ നീതാനിപ്പോരി!

വിന്തതരംഗിണി

I

അരന്തിചുക, പുംബവരമാം വനത്തിൽ-
ചെറുന്തി പടന്നംളത്രപോലെ കാണായും;
ജഗത്തശ്രേഷ്ഠം ചരമാക്കാന്തി-
പ്രദീപ്പിയാൽ ഭാസുരമായും വിളംബി.

താനോ, തനിച്ചുഗ്രവിശാദാരം
വഹിച്ച മാലത്തെയിടത്തുകയുാൽ
താങ്ങി, ക്ഷീഖിക്കിക്കലിൽക്കുളിച്ചു
കളിത്ത് കാരേരിച്ചുകയായിരാൻ.

നാനാജനം തിങ്കി വസിച്ചിടന്ന
വൻപട്ടണത്തിന്റെയലച്ചയൊന്നം,
സുമേരുഗത്തിന ത്രഞ്ചമാക-
മച്ചുങ്ഗാലോപരി കേട്ടതില്ല.

ശരീരമീമട്ടാരിടത്തന്ത്രം-
തിരിക്കുവേ, ചാപുലമാം മനസ്സും,
സമിച്ചു മുറഞ്ഞു, നിരക്കം, വൻ-
കാറിൽപ്പുറക്കം ചെരുപ്പത്തിപോലെ.

അതേ; മനസ്സാക്കരിപ്പിരാവു
തൽപഞ്ചരം വിട്ട വിയത്തിലുടെ
രേഖമനപ്പുരജാട്ടിന്ത ശരീര-
പ്രകാവിനന്തേട്ടകയായിരാൻ!

വിന്താതരംഗിണി

അല്ലാങ്കിലെന്തിനാലധന? പെണ്ണാൻ-
ക്കണ്ണാർക്കിരിപ്പുന്നേദയത്തിലപ്പോ!
ചാപല്യമേ, നില്ലുക! കയ്യിലുള്ള
മുത്തിനാ മുടിത്തിരയേണ്ടെല്ല.

അതാ! ശരൽപ്പുംഖ്യമിരാവിലാദ്യം
വിരിഞ്ഞാരാവ്വത്തക്കണ്ണമംകണാക്കേ,
കിനാവിലുംതുടിയഹോ! കളക-
മേരാത്ത ദിവ്യാനന്മല്ലസിപ്പു!

തെററിഡരിച്ചുനോക നാളി,ലെന്തോ
മരത്തു താൻ ചൊന്നാതു കാരണത്താൽ,
ഉഷ്ണസ്ഥിലംഭോജലത്തിനോപ്പം
ബാജ്ഞം നിരഞ്ഞുള്ള വിലോചനങ്ങൾ

പ്രത്യക്ഷമായുംകണ്ണ; വിംച്ചു കൈ,എൻ-
ദേഹത്തിലോന്നായോക മിന്നൽ പാഞ്ചു:
അനോമലാർത്തൻ മിച്ചിനീർ ത്രംച്ച-
തിപ്പേനയേരും കരമായിരാൻ!

(യമകം)

വുമാ, ചമൽക്കാരവിഹീനഗ്രാജ്യ-
പദ്യം പകത്തുന വലത്തുകയേ!
ലോല്പാക്ഷിതനന്നഗ്രൂക്കനാഞ്ഞാൽത്താൻ
നിബിശ്ശതമായും നിന്ന് മലിനതപരമല്ലാം.

അന്നുന്നുത്തത്തിലുയൻ്തിനോ-
രാന്നവായ്ക്കിൻറ ശതാംഗമിപ്പോൾ
വണ്ണിയ്യുവാനാവുകിലെന്നും പേര-
ത്തുണ്ടേ! ജഗത്തിൽക്കൂത്തുത്യമായും നീ!

ആദ്യാവഹാരം

അല്ലെങ്കി, ലൈനല്ലുകവിതപ്രാണിയ—
മൊന്നായഴിച്ചിട്ടു നിരത്തിയാലും,
നതാംഗിതൻ കാൽത്തളിർവൈപ്പുക്കി—
യലംകരിഞ്ഞുനാതസാഖ്യമല്ലോ.

II

പിന്നീട് തോൻ പണ്ട കഴിത്തെ കാര്യ—
മോരാനുമാഞ്ഞിപ്പുകയായി വീണ്ടും:
കനാമതെൻ ചിന്തയിൽ വന്നാതാദ്യ—
സന്ദർഭാത്തിൻ കമയായിത്തോ.

വാനികലും മനിലുമൊന്നാപോലെ
തുവേജകളിച്ചാത്തണിയിച്ച ചന്ദ്രൻ
അന്നാ മറിക്കുള്ളിലനല്ലുമായി—
തെൻപാലൊളിപ്പുകതിർ ചേര്ത്തിരുന്നു.

നില്ലേബു; മെന്നലു, ചരാചരങ്ങ—
ജ്ഞാനാക്കയായുരുമോടി നരങ്ങൻ
ചാപല്യമോ സാഹസമോ നിന്തച്ച
നിപ്പിപരായോ നില്ലത്തോപോലെതോന്തി!

മിത്യാദ്രൂമം! നീചവികാരഭാസ്യം
വഹിച്ച പോകം വിടനലു നിൽക്കു
വാതില്ലു; ലൈനാലുകളുകരാഗ—
ക്ഷേത്രത്തിലെപ്പുജകനൊന്നാമാത്രം—

“പ്രാണപ്രിയേ! മാമകജീവനെന്നം
ത്രദീയ”മെന്നുള്ളാൽ സത്യവാക്യം

ചീനതാതരംഗിണി

നിവേദനംചെയ്തു മട്ടുവാനായ്—
പ്രോകം വെഡം ദർക്കനായിത്താണു!

ശകിച്ചു ഞാനാ മറിയിൽക്കിടന്ന
നിന്നാപ്പാഴും, മുൻസംഗ്രഹത്താൽ,
ഉറസ്പരത്തൊട്ട തൃടിച്ചു നെഞ്ചു
നിജ്ഞമായോപ്പായി മിന്നട്ടനേരം!

ശരനഭസ്സിൽ,ഖരാളാബുജത്തിൽ—
പുതിയെത്ത ചന്ദ്രകലപോ,ലക്കാണേയ,
അപ്പുനിലാവേര തൈലിന്തെ ശയ്യ—
ഈക്കത്തു യോഷാമണി നിറെ ചെയ്യം!

ഗ്രാഫ്രോപധാനോപരി ചിന്നിവീണ
കൂനത്തകരിഞ്ഞെണിയിൽനിന്നു ചെമേ
വിടന്ന് ചെന്താർമ്മവമാനു കാണായ്,
കാർക്കാണ്ടൽ ചുഴം മുഴതിക്കിലപോലെ.

വസന്തകാലത്തു, സുമാഗമത്തിൽ—
തളിത്ത മാവിൻ തളിരോത്തു ഭംഗ്യാ,
സുമാദ്വം ചേന്ന്, സുമാംഗിയാരിതൻ
പാണിദ്രാഗം പാടലമായ്ക്കിള്ളൈ.

അട്ടത്തുചെന്നകരെപ്പ്ലൈവത്തി—
ലപ്പിച്ചു ഞാൻ ചുംബനമാനു മറം:
“കടന കയ്യു”നു പറഞ്ഞു, നെറി—
ചുളിച്ചു കൊള്ളിട്ടു ‘വിഗ്രഹ’ലോകം!

ഉണന്മടൻ കന്ധക മാലങ്ങേരം
മരച്ചു കേൾം പുരകോട്ടു തള്ളും,

ആരോപഹാരം

കയജ്ജപ്രകാശമുന്ന നീട്ടി,-“യാരാ-
ണവത്”നു ചോദിച്ചുനോറിക്കും.

“ക്ഷമിയ്യേകൻ സാഹസ,”മെന്ന കഷ്ടി-
ചുരുച്ചു താൻ റണ്ടി മാറിനിന്നു:
ഭേദവില്ലിനാൽത്തെല്ലാതു ചോദ്യചീപ്പിനും
കാണിച്ചു മുഖ്യാഗ്രന മെഴുമാന്നാർബാ.

പിന്നീടൊരഞ്ചെട്ട മിന്നട നേരു
സംഭാഷണം തമ്മിൽ നടന്നു; പക്ഷേ,
അതാവിധത്തിൽക്കാലാസ്ഥിലേയ്യു
പക്രംഖവാൻ തുവലിനില്ല ശക്തി.

അതിന്നശ്രേഷ്ഠം, മറി വിച്ഛപോവാൻ
തുനിശ്ചത്തിട്ടം മന്ത്രപിലന്തപുണ്യം
പഭിച്ചു വകുത്തിനു വീണ്ടുമോമത്ത്-
കരാംബുജപ്പുർന്നമേള്ളുലും.

ഇനിച്ചുങ്കൊപ്പുറയാം ക്രമാംഗം,-
മാ രാവിലെൻ നീറു, പുലച്ചുങ്ങാളം
രംഗത്താനുസുകാന്തിരീപ്പി-
സപ്പള്ളംളാൽ ഭാസുരമായിക്കുന്ന!

III

വിചാരമാം മാറ്റുകനൊന്നുള്ളടി-
തണ്ണുപിന്തരികാഗ്രതെയിളക്കിയപ്പോരി,
മരത്തുപോയാപ്പട;മാ സ്ഥലത്തിൽ
പ്രത്യുക്ഷമായ് മരോന്തു പുഡ്യച്ചിത്രം!

ചീനകാതരംഗിണി

ചുംഗൻ റേരം; സുമഗസശരദ്ധത്തു—
പുരത്തി എത്തെത്തന്ന; ലുന്ഗൻ ലോകം;
പ്രഭാതവേളാംഗനതൻ കവിംതത—
ട്ടാരകതമായക്സമാഗമത്താൽ.

ഉഷ്ണസ്ഥിൽ എന്നസർഖികകാന്തിയേറ്റും
തോട്ടത്തിൽ ഞാൻ ലാത്തുകയായിരാറു;
നാനാസുമഗ്രേണിയിവൻറെ ചുറദം
വിരിത്തു മജ്ജുസ്തിതമാൻ നിൽപ്പ്.

പുവച്ചിള്ളപ്പല്ല നിരത്ത ടിക്കി—
ലിക്കാഴ്യാൽക്കണ്ണ കളിത്തു നില്ലേ,
അനാരതം യോഗിക്കാ വാഴ്ത്തിട്ടനാ
സപർഡ്യോകവാസത്തിലസക്തനായെ ഞാൻ!

അമേഡാ, വിമോഹം!—നിജമാനസത്തിൻ
പക്ഷ്യത്താൻ കാണുതു മത്തുനെന്തും;
അതു സപ്രധിവും നാരകവും മനസ്സുണ്ട്
താൽക്കാലികാവസ്ഥ രചിപ്പുതല്ലോ?

പ്രേമാരവിന്ദപ്പുത്തല്ലമിട
പന്നമാവിൽ ഞാനെൻപദ്മനിനില്ലേ,
ലോകത്തിലേതുണ്ടാൽ കാഴ്ചയെൻറെ
നെബിൽസ്ത്രൂധാണേചകമായിട്ടാതെ?

എന്തിനോ?—മത്തപ്രേരണസി തന്നിങ്ങനു
പുത്തൻപന്നിർപ്പുവു, ഒരാന്തരത്തിൽ
വാടിക്കരിഞ്ഞീടിലും, മെൻറെ കണ്ണിൽ—
കല്പ്യാണാസൈഗന്യികമന്നമിന്നോ!

ആരോധാരം

ഇതോത്തോടാത്ത മനസ്സ് ഭ്രത-
കാലത്തിൽനിന്നുക്കൊട്ട താഴ്വിയെന്ന
വീണ്ടും പതിപ്പിച്ചിരു വർത്തമാന-
ഗത്തത്തി—ലാം വൻ്റരിതാബ്ദിയിക്കൽ!

സന്ദേശചിന്താംഖ്യയരദം കാല-
നീലാംഖരേ വാർമശവിപ്പി ചാത്തി
തെളിത്തു മറം വിഹരിക്കവേ,യി—
ദുഷ്ടക്കൊട്ടംകാരം തുലച്ച സമ്മം!

മാലാന്നിഞ്ഞിനെ ചിന്തചെയ്യലയല—
ചുട്ടിച്ചു മഹാവാശിഡയ—
പ്ലാ,ലാകുവിതനായിണന്നിവന്നേ!
മേല്പാട്ട നോക്കീടവേ,
അതു ലാവണ്യപ്രയോധിയിൽപ്പുലതരം
കാണായി കാത്യാധനീ—
ലീലാലുാലസപാണിപ്പല്ലവമതി—
ത്തീച്ചന വെണ്ണുത്തകർ!

വി ചാര വീമി

I

പുർണ്ണന്തരീക്ഷത്തി, ലിൽസെ നില്ലേം
മുകിൽപ്പുരപ്പാം നിക്ഷേപാപദത്തിൽ
അത്രോ തനിത്തൈക്കുരച്ചു മാറ്റ
നോക്കുന്ന സുഖ്യാദയക്കെത്തവത്താൽ

അനന്ധിക്കുതെങ്ങ്കുതുക്കുന്നതൻ-
തേത്തട്ടിലേതുന്ന പതാകയല്ലോ?
അല്ലല്ലോ: മാത്രങ്ങൾക്കു മഹസ്യ
പടന്ന കത്തുന്ന നഭസ്ഥലത്തിൽ.

നമ്മക്ക് പുർണ്ണാവലമായ് വിളക്കേം
നീലാമോം നിസ്തൂലപദ്ധതിമാറ്റി
കരണിക്കുവേണ്ടുപമമായോ ക്ഷണത്തിൽ
പ്രപഞ്ചക്രമേശക്കിരുലം.

നിതാന്തസന്ത്വാദീപ്തരതാ-
ഗണ്ഠാരാന്തസ്ഥിതധാതൃസാരം
ദ്രവീഡവിച്ഛുജപലയുമമൊത്തത്-
സമീപി, തങ്കന്നരമൊന്നില്ലെട.

അബ്ലൈക്കിലാവനലയാദിയിക്കൽ-
തിങ്കുന്ന മാലേയമഹാവനത്തിൽ
അത്രപുർണ്ണാശി പരന്ന, പൊങ്കി-
ക്കാണുന്നതോ ജ്പാലകളംബാരത്തിൽ?

അനുതനനീതാന്ത്രവുരപ്പുപാതം
ചുണ്ണിവീപ്പിച്ച വലാമക്കും

ആരുദ്ദോപഹാരം

ഒഡിവാകരപ്പുണ്ടകതിരേരു മിന്ന-
ന്നതോ തമോഭജകമീ പ്രകാശം?

രാവിശലയുത ഗമിച്ച കാന്ത-
നികർപ്പതപ്പുകെ വലിച്ച നീക്കി
ഉണ്ടാണിയെന്നാകിലുമബോജനേരും
തൃഥാതിരപ്പുട്ടിട വാസരഗ്രീ.

എന്നാലു, മാതേമരപ്രഞ്ചാമലാളിൻ
കളിർക്കവിഭിമാക്കുന്ന തലോടിച്ചേബാറാ,
പുമെയ്യിലുണ്ടാം പുളകാക്കരതെ
മരിയ്യു വാൻ കാന്തയരക്കതയായീ!

II

എന്നാമനനതകമട്ടത്തു, നീത്രാ-
വിച്ചക്കയാകാതെ, ശയിച്ചുടിച്ചേബാറാ
എമ്മട്ട് ഞാൻ സപാഗതമോതുമങ്ങേ-
യ്യുംഭാജിനീവല്ല! ചിത്രഭാനോ!

എമ്മട്ട് ഞാൻ സപാഗതമോതിടാതെ
നീല്ലുണ്ടു, ഹാ, വേദാമമണിത്തിടേബു!
മിത്രങ്ങളാകം കവികാമുകമാർ
പരസ്പരസ്പർശികളാകെയെന്നോ?

മാപ്പുകക്കി സപാത്മപരിഞ്ഞ സാധ..റീ-
കലോത്തമേ, പത്മിന്തി, സന്ധ്യയാകേ
ആസന്നചണ്ഡാംഗ്രവിയോഗഭിംബം
നാംതോരുമേ നീയൈറിയുന്നതപ്പോ!

വിചാരവീമി

തെങ്ങിൻ കയറ്റോല പണിശൗഖ്യം
മാർത്തു ചെവബക്കാളി ചിന്മാരായ്
കിഴക്ക് നോക്കി പ്രലപിച്ചിട്ടുണ്ട്
പുരത്തു പച്ചക്കിളിയൊന്നു തുണ്ടാം.

പ്രാരം്ഭമാം വാസരനാടകത്തി—
പലപ്പുക്കൾ പാടുന്നൊരു നാടനിഗീതം
സർപ്പമശാനാരുത്തപ്പേണ്ടുമെന്നു
നിശ്ചയിച്ചേരുന്നു രേതോക്കതിയായി.

III

വിഴുരയാത്രജ്ഞനിവാര്യകാര്യ—
നിഡിക്കതനാം തോനിനിയൈനു കാണു
ഇം സുപ്രഭാതം, നവകക്കമത്യം—
ത്തിനാക്കമീ ലോകമനോജ്ഞചീതിഗ്രം?

ജഗത്തിലെപ്പുംവയുണ്ടുണ്ടും,
മനോഹരംതാൻ ചില നാളിലെപ്പോം;
എന്നാലു, മെന്തോനിധ കാണുതീ നാം
മനോമണിപ്പുണ്ണമൊന്നിലെപ്പോം?

ഭംഗത്വസന്തപ്പുനൊരിക്കലീ താൻ
വിനിദ്രനായ് രാത്രി കഴിച്ചുവേണ്ടം,
വൈക്കിച്ച സുരോദയചിത്രമൊന്നു
മായാതെ നിൽക്കു സൃതിഭിത്തിയിനേൽ:
'ലോകത്തിലെപ്പുംവയുണ്ടുണ്ടും, തേജോ—
ഗ്രാഹങ്ങളുണ്ടെന്നു'നു നിന്നും കൊണ്ടോ

ആദ്യാവഹാരം

ഒന്നേപ്പുക്കുമാം ധാസ്യലസന്മാവത്തെ-
കാഴകയിൽനാം കൃതാന്തതാതൻ?

രാവിൽത്തമോഭിതി സഹിച്ചിടാതെ
കണ്ണീക്കണം ചിന്നി നന്ന, എന്നുംപ്പും കിൽ
പ്രത്യാശയോടൊബരമറരണോക്കി
വസിച്ചിടം വെള്ളുനിനീർസുമത്തിൽ,

ചെന്തീയ കോരിച്ചുരിയുന്നതാണ
ഞാൻ കണ്ണ, തത്ത്വങ്ങൾതന്നെയല്ലോ
ചുംബിപ്പു, വാതായനമാർക്കമായോ വ-
നെന്നോമലിന് പാടലപാദപത്രം!

(യുമകം)

ഈ ബാധ്യവീശപ്രകൃതിക്കു നേരാ-
ണാഡിത്യഗ്രഹംമുള്ളു; മനഷ്യപിത്തം,
പലേ നിരം ചേന്ന്, വികാരഗ്രഹക്കി
തിരിക്കുമാ സ്ഥാടികഗ്രാളമത്രേ!

നമോസ്തു തേ, ലോകവിഡാത്രി, ശാന്ത-
എഭന്തരേ, മുരകരാളിത്രപേ,
ആനദവാല്പികകുമരത്തവാനോ
നീ തീര്ത്തതമേ, ചുച്ചകണ്ണനീർച്ചാൽ?

IV

ഉണന്റിതെൻ കാന്തഃ വിടന്ന് നീലോ-
ല്ലവണ്ണഭൈന്താത്രവത്തനാടിപ്പുരി?
“പോകൊല്ലു”യെന്നോ? ശരീ; കമ്മബല-
നല്ലീ മനഷ്യൻ, പ്രണയാർത്രനേത്രേ?

വിഹാരവീമി

ഇളംതൃപ്പിൾച്ചുണ്ടിനിട്ടുകന്ത
ആമദാഹാസം മായുന്നാതവേത?
വിയോഗമാമല്ലവിരാമമന്മൈ
തീക്കാവതോ ജീവിതവാചകങ്ങൾ?

ഭേദമന്തമാ മന്ത്രപുതപ്പുട്ടക്കം—
മുവായുത്തിരിച്ചത്തിട്ടമോമനെ, ഞാൻ:
ഇനിസ്ത്രൂരനേഖകലത്തിനെത—
ജ്ഞായന്മു നിശ്ചം, നിതപിച്ചുനോക്ക!

ദേഹം ഗമിഞ്ഞെട്ട് മനസ്സു നിശ്ച—
തീ മഞ്ഞുരാകേഞ്ചമവത്തിലപ്പോ;
തേജസ്സു ചന്ദ്രകലണാച്ചുടികാത
പോകനിതോ, പെണ്ണുമിനാളിലക്കൻ?

പോകട്ട ഞാൻ; നീണ്ടുകൊടുന്നിടനു—
ബാധ്യന്തഹീനം, മമ കമ്മജന്മം
കത്തവ്യപന്മാ;വിതിലുനിവെച്ച
കാലിനു വിഗ്രാന്തിയോരേടമുണ്ടോ?

അച്ചുനോദഗഹപരണ്ണളിയലും
കാടാണാരേം; പ്രിയേ,
സപ്ത്രൂപം വിഹരിച്ചിട്ടും മനികളാ—
ലന്തുസ്ഥലം ഭേതിഡം;
ഇച്ചുജ്ഞാത്തു നടക്കവാനമതതാ—
തതീഓംഗ്രൂർമാഡപാവി,ലെൻ—
സപ്ത്രൂഗ്രീജിതശ്വർജിശവദനേ,
തുകീട് നീ സുസ്ഥിതം!

പ്രസ്തിച്ച പനിനീർച്ചടിയോ

(ശനനട)

കുതിരവൻ്റെ ചെന്തളിരൊളി ചിത്രം
നൃംകതിർക്കുവലതിക, ലോമനേ,
കളിർപ്പാൽപ്പുഞ്ചിരിയൈതത്തുളി ചേത്ത്
വെയിൽ നിലാവാക്കാൻ ശ്രമിക്കയല്ലി നീ?

ഖുമാറുമമെന്ന ഹസിള്ളട്ട ലോകം;
വെയിലുലകത്തെതപിപ്പിച്ചീട്ടേ,
ക്കൈ എഴയത്തെ—ജൂവതിതു സുമോൽ—
ഗമം പ്രതീക്ഷിച്ചുജൂഡ എഴയത്തെ—
അതുലാനന്മാർ പ്രതിനവക്ഷീര—
തരംഗമാലിയിലുഴക്കി നിൽപ്പു നീ!
ഉലകിതിൽദിനംപ്രതി വള്ളുന
പരസ്യരദ്ദേശം കരി പിടിപ്പിച്ച
കവിയല്ലാതൊരു വെരം മനങ്ങുന്നേര
വിചാരഭിത്തിയെ വെള്ളപ്പിക്കുന്ന നീ;
അനേകനാളായിപ്പുലവുരു ഭഃവം
തപിപ്പിച്ച ചിത്രം തണ്ട്പിക്കുന്ന നീ!
തള്ളുന്ന തച്ചിതനിളന്തിരുന്നപോത്
മമാക്ഷിയുമമീസ്സുമസുഷമരെ
നകതമാരുന്നുന്ന മനസ്സിലിനോര
മുവപ്രതിഷ്ഠായ പകത്തിട്ടുന്ന നീ!

തവ കൃതജ്ഞതയ്ക്കിരുന്നോമനേ:
നിനക്കു തന്നതെന്തിവൻ? ദിനംതോരു

പ്രസ്തുതി പനിനീർത്തുടങ്ങോ

അഭാതവേളയിലെലാറല്ലത്തും;
ഭവതിയേക്കന്നതയോ, മഹാന്നദി!
ഈ സുഖിനംതാനെന്നിക്കു, ഷസ്ത്രിക-
വണ്ണൻ നോക്കുമെൻ മിച്ചിക്കു മുന്നിലായും,
ഗ്രഹാക്കണമാകമിൽജണ വാനില-
ശ്രദ്ധാര ചെരുതാരമ്മിച്ചിട്ടംപോലെ,
ഭവതിതൻപ്രേമമെന്നിക്കു കാഴ്യായ്
സലജമപ്പിച്ച മനോജ്ഞതമാം സുമം,
ഈംതളിർത്തൊടിലതിൽക്കീടു, നോട്ട്
വിരിഞ്ഞു, തുകന സ്ഥിതമല്ലോ മിന്നി!

ഈ സുഖിനംതാനെന്നിക്കു; മേലിലും
പ്രണയത്തിൻപൊരാം പാബിപ്പിഡിം നീ!

പ്രഥമിപ്പള്ളിക്കാ

(കേക)

അനുഭവിപ്പി വാനിൽബാർജ്ജുതാത്തിമക്കമീ—
ക്കരിക്കിപ്പിരാചിൻറ പേരുത്തു നിരത്തവാൻ?
മല്ലെമാട്ടു, മുഞ്ഞേതന്നു വേർത്തിരിക്കവാ—
നില്ലോരു മാർ, മതഞ്ഞാവുതമിപ്പാരിടം.

നന്ന നന്നിതു, തമോരക്കണ്ണു, വദ്യോതത്തിന്
മിന്നലാലാരപ്പേരുത്തമിളിച്ചകാട്ടന നീ?
പാരിതിൽഡിനംതോരം പൊന്നൊളി പരത്തുന
സൗരസൽപ്രഭയേധോ? വെണ്ണതിബിംബവത്തേധോ?
മഹലതാരങ്ങിതന് പദ്ധതിഡയത്താനോ? കഷ്ട—
മെന്തു നീ, ഏകദൈദാവൻ?
അത്തട്ടതം തപച്ചാപല്ലു!
പജ്ജന്നൻ വിദ്യുല്പതാദിപ്പിയാം ചഞ്ചിയാൽ,
നിംഗ്രാം പോത്തിന്റുംതന്നുപോൽ, വീണ്ടും
കൂദാശവും പുണ്ണ താവക്കാത്തതിക— [വീണ്ടും
ലെതുമേടടിപ്പില, നിന്മമദ്ദക്ഷവാൻ?
ആക്കവുണ്ടിതന്നപൊട്ടലെക്കും മഴങ്ങുന്നീ,—
ലാകരം കഴുമാറില്ലുന്ന ധരിച്ചാലു!

എന്തിനീ മിത്യാടോപ? മീയിക്കിപ്പിരാച്ചട്ടജ്ഞാജിൽ—
സൂന്തതം സുരക്ഷിതന് നീയെന്ന നടിഞ്ഞാലേ!
ഇഷടിയാച്ചട്ടരയണ്ണുചിച്ചിലെന്നാകിലു—
മായതിനാളിലെതു കാലമോ നിന്നജീവിതം!

പ്രത്യേഷപ്രതീക്ഷ

താവകാഗമനത്തിൽത്തോഴിപ്പു കൂമൻമാത്രം;
താവക്കരണത്തിൽചോരനേയാള്ളാദിയും;
അപ്രതിധമതമരു ഹാലത്തിന്മോക്കാ റമം
സർപ്പകാശത്തിലേക്കേ നയിക്കു ലോകത്തിനെ.

സജ്ജനം നിമീലിതനേതുമായ്, നിലാബ്ദിയിൽ
മജ്ജനം ചെയ്തിരതമോബാധയെ മറയ്ക്കാറു;
മുദ്ധതൻ കണ്ണം കടം വാദി നീ യാമംതോടും
മുള്ളക്ക് ഫലമെ,നാ നിത്രിതൽ നിന്ദിപ്പീല!
പുമ്പാം വീശ്രൂം കളിർത്തെന്നാലും നിശ്ചന്തനാൽ
കോമളപ്രത്യേഷംതാൻ കണ്ഠത്തുറപ്പിപ്പിണ്ണം നമേ!

ഭക്തി പഠനം

(മഞ്ചൻ)

I ഉപഹാരം

കാണിയ്യും വെള്ളത്തെ കിന്നിനെ, വിശ്വസ്തക-
രാണിയാം നിന്തിക്കുവിലമേ!

നാണിച്ചു സന്ധ്യയ്യും തെളു വിരി, തേതതോ
കോണിൽപ്പുത്തുമിപ്പിച്ചകത്തേ?

ശംകരാചാര്യർത്തൊട്ടിനേവരേജ്ജുള്ള
വന്നകവിവര്യമാരാത്തഭക്ത്യു
വാടാത്ത കല്ലുഹാരപ്പുക്കളാലച്ചിച്ച-
ഞ്ഞുലവർത്തുകാണ്ണു — ലോകം വയ്ക്കു! —
അപ്പു പറിച്ചാലുമച്ചിപ്പാനേനെന നീ
കെല്ലില്ലാത്തു ഹാ! തീന്തുവിട്ടു?

അക്കട്ട; ദയനാലും നിന്മലവർക്കായുണ്ടു
പാകത്തിലാിക്കാചുമൊട്ടിനേയും
നിന്മനദിപ്പുഖ്യിരിപ്പാലവിൽക്കാളിപ്പിച്ച
ചൊന്താണിച്ചുണ്ടതിൽചേരുത്ത് ചെമേ,
പാലലും പരിയ വെണ്ണ തിരള്ളന
മോടിയോട്ടിക്കയച്ചുള്ളതാഘ്യം?
മതകരം തീര്ത്തതോ നീതനെ; ഇംഗ്രേസ്-
പാഴുക്കുതി നിന്മകുപാലേരജന്യം:

സത്രപനാകന്നിലിന്നതുകാണ്ട തൊ—
നെറുമേരു തെരാിതിലുണ്ടനാലും;

മുക്കളാച്ചന്

അഭ്യർത്ഥിപ്പാദനാം ദ്രൃഗപോദ്യമി—
സാജംതാരസാരിതപമാസ്തംതാൻ.

II വഷ്ടാരംഭം

പ്രാതസ്യാവൃയാം നിന്തോഴിയിനന്നേ
കോതിക്കെട്ടാത്തതീ വാർമ്മടിയേ?

അല്ലിലക്ഷ്മിലഭിൽചൂടിയിരുന്നാം
മല്ലപ്പുമാലയെ മാറി; യെന്നാൽ
മുൻപതിവൊത്തു ചെന്നാരാനു ചന്തമായോ
പിന്നപിൽത്തിരകിയാത്തുപോയോ?

വൻകാറിലെങ്ങം ചിതരന്ന നിന്നക്കേൾ
തന്നകരപത്രങ്ങളാലൊത്തക്കീ
നിത്രവംന്നല്ലേം തന്റെബാഹ്യവക്ഷങ്ങൾ—
ഒരിത്രിലപ്പുന്നതിലുംനിത്രി?
എന്നുംവരമാകു മുടിടിം കാർക്കഡ്—
ലെങ്ങേങ്ങിപ്പാഴോവേല, ഭക്തിജന്മം?

വാതമോ ശൈകരവാഹിയായോ: വിശ്വാസിൽ
സ്ഥാതയായോ നില്ലുംയോ ശാരദേ, നീ!

III വഷ്ടം

രോഷകലുഷമായോ നിന്നുവ; മിത്രമേൽ
ഭീഷണവേഷം ധരിപ്പുതെന്നേ?
ഉർപ്പീവിനാഗ്രമാം തപനാടകാക്കത്തിന്
പുർണ്ണംഗമല്ലുസിപ്പിക്കുയല്ലീ,

ആര്യോപഹാരം

കല്പാന്തമേധാവുടെനാരെയോക്കെ നീ
കെല്ലുറിട്ടു നടേശജായേ!
ഹാ! ചണ്ണി, പോകവതെങ്ങു നീ വാരിഒ-
മേചകകള്ളൂരിമാ*ത്തിലേരി.

നീൻപള്ളിവാളൗളി ചിന്നനാ; കേരംപു ഞാൻ
നീൻതേതങ്കളൗലി, തവുരാട്ടി!
എൻവിന്നതൻ മുഴുവിക്കപ്പമാണ്ടപോ-
യീ വൻനിനാദമാം നിർദ്ദയരത്തിൽ;
ചുഡമിരുളായു മരിഞ്ഞകത്തീകരാചു-
കാരാറൻ വിളക്ക കെട്ടത്തുകയാൽ;

ഭീകരം ചണ്ണികേ! നീൻമുത്യുതാണ്യവം;
ഭീകരം കാളികരാളിയുചം!.....

അല്ലപ്പു: മാരണനത്തനമന്നോ ഞാൻ
ചൊല്ലിയതിക്കൂപാലോലാസ്യും?
മേഖിനി പാഴ്രിശാകാതെ കാക്കവ-
തീ ദിവ്യഗ്രതംതാനാണ്ടതോടം;
ഇം നാട്യത്തിനീൻര കലാശംചവിട്ടലി-
ലാനതമാമിളംപുല്ലപോലും,
മുത്തിയന്നീടുനി;തംബ, നീൻ കാതണീ-
സുസ്തന്നപോഷിതയല്ലോ ധാത്രി.

IV സാമ്യഗ്രീതം

ആരമ്യുക്കമചീതുകമേരുന്ന
തുനനറി ചാത്രം ഭേദക്ക്കൈമി,

* കള്ളൂരിമാംസുരീകരിക്കാൻ കുറഞ്ഞായ ഒരു റഫറൻസ്.

മുക്തിച്ചട്ടം

സീമന്തരേവ ഉിൽനിന്നതിന് ദിശന
സിരുരു പരിത്രിള്ളുമാറായോ,
അനുനമുക്കിയും കുമാം തമ്മാവ,-
മാനീലനേത്രങ്ങളാട്ടച്ചും
നിഷ്ടവയായോ നില്ലും യാണവള്ളാട്ടിട;
നിഷ്ടവമായോ നിൽക്കും നെഞ്ചകമേ!

താന്ത്രാണിപ്രാരി: ഭജിച്ചിരുന്നാലും നീ
ഗാന്ധമില്ലും തൊ, അജിഹപാറുമേ!
അത്രഗൾക്കുടിയുമൊന്നാത്രങ്ങീടുല്ലോ
വീതുവതീജിഗണോഹിനിയെ!
വാരാളി ചിനിച്ചിതറിക്കിടക്കന്ന
കാണിക്കുന്നലലപംകരിപ്പാൻ
സാധ്യതാരങ്ങരംക്കപോലും തന്നചേടിക്കാം
ശ്വർി നല്ലീടില്ലാജനയിപ്പോംഡി.....

ലോഹിതചദനകാന്തിമിളിതമാം
നീലോല്ലല്ലൃതി നാലുപാടും
തിരുപ്പരക്കന്ന; നീതുവതെങ്കും എന്നോ-
നില്ലുംമാണ്ണിയി, ലാഡിമായേ?.....

V പ്രഭാതം

ഹേമന്തപ്രത്യേഷഗസ്യവാഹൻ ഭവാൻ,
പുമനം വീഴി, ദ്രുതഗതിയായോ,
പോകന്നതെങ്കവാൻ? തെല്ലിട നില്ലുണ്ണേ
നീ കനിത്തിച്ചുരുഞ്ഞാട്ടത്തിൽ.
വിസംതമല്ലിത്ര, നേത്രോത്സവവുമും,-
ഘൃതമപ്പഞ്ചങ്ങളില്ലിട്ടിക്കർ;

ആര്യോപഹാരം

എന്നാലു, മിന്ന കാലത്തീ വഴിയ്ക്കുവാൻ
വന്നിടാമെന്നൊരു വാത്ത കേടുന്ന്.

ഈ മലക്കാവിലെപ്പുകൊളിലുത്തമ—
യീ മഞ്ചുവാസന്തിമാത്രമാത്രേ!
എന്തു താൻ ചെയ്യും? വിരിഞ്ഞതിട്ടനില്ലെങ്കിലും,—
ഉന്തിക്കു റാണിയാൽ പോകുമല്ലോ!
കന്ന വിടത്തക്കിപ്പുമൊട്ട്, പോവതിൻ
മുന്നേ, പ്രഭജനന്മല്ലയോ നീ?
എന്തുചെയ്യുന്ന മമ്മരവ്യാജത്തോ—
“ലെന്തിരമേന്തിക്കു പുത്രവാനായ്”
ചെന്പനിന്നീരലർചെപ്പുവിലെത്തുമണം
സംഭരിച്ചിട്ടുവാൻ വൈകി! യെന്നോ?

അതുഗൻ കൂരയായോ, കാൽനിമിഷത്തിലെ—
നാശാലത്തെയ വലിച്ച താഴ്ത്തു!

ദ്രോപത്തിനു തെച്ചിപ്പുമാത്രമു—
ണ്ണതു; പാദ്യത്തിനു, പുഛ്ചാടിയിൽ
തുണ്ടും തുഷാരബിഘക്കാളോ നല്ലണ്ണ—
തിങ്കു താൻ, കണ്ണനീർത്തുള്ളിക്കാളോ?

ദേവിതൻ പ്രാചീനഹമ്മുകവാടങ്ങൾ—
പോവതെന്നോ താൻ? — തുന്നനിട്ടനു.
വാസരഗ്രീ മനിലുപ്പത്തിച്ചിട്ടുനു
ഭാസുരമാം ദീപം കാണാകനു.
വാനം മുള്ളുതിരു തുകനു; ഹാ കമം
താനെതിരെള്ളുവത്തംബിക്കേയ!

VI നിശ്ചാപനാക്കം

വാസന്തി മുർത്തമനീ* പുത്രാനില്ലെന്നതായ്
വാസരാന്താംബരാഡിവ്യുചേരം
ലീലാനിക്കഞ്ജത്തിൽ, പ്രാചീണസരസ്യിതൻ
ബാലകൻ ശൈതാംഗ്രു രഹ്യത്രപൻ
വെഞ്ചുളി ചേത്ത കർമ്മരംപോലാക്കിയ
ശാരദമേഖലസിംഹാസനത്തിൽ
വാണികളീടുന്ന നിന്റപാദപീംമായ്
ലാലസിങ്ഗേന്തിപ്പാരിടംതാൻ.

ശൈരി, നിന്റക്കേണ്ടതുണ്ടനേകായിരം
ഭാരതഭൂതലംതന്നിലെഞ്ചും.

അഭവലം തീത്തന്ത്രോ നൃഗമതക്ഷാദിക-
ഉംബികേ! കാര്യതാൻ ബിംബകാരൻ!
ഒരു ബിംബപ്രസ്ത്രപാദത്തലംജളി-
ലാ ബന്ധുകാലമാം സിന്ദുരത്തെ
എന്തിന്തച്ചുപ്പീപ്പു നാൻ? എന്തുമെവിടേയും,
നിന്റ ത്രക്കെ നിമ്മിച്ച കാത്തപോതം
ഈ വിശ്വപ്രക്ഷേത്രത്തില്ലപ്പേരോ നില്ലു നാം;
ഒവി, നീംയെപ്പോറാ പിരിഞ്ഞിരിപ്പു!
നാവിള്ളുന്നതു നിന്റസ്തതിപാം താൻ
ഭ്രവിൽ പ്രദിക്ഷണമേതു പോകണോ.
കാരോ ഹര്ത്തസ്തനമെന്തു ചെയ്യുന്ന, നിന്റ
ചാരപാദങ്ങളിൽ മാത്രത്തോടു.

* പടന്നപിടിയുള്ള വള്ളും.

§ ഗ്രാമവാസികൾക്കാലീനനായ തച്ചൻ.

അരുമേഖലവഹാരം

ത്രക്കരിസമാഴിച്ചീട്ടകയല്ലാതെ
ക്കെതജനപ്രീയേ, ശ്രദ്ധവമായേ!

വെൽക്ക നീ, രാക്കേഡ്സുന്ദരാസ്യാംബുജേ,
വെൽക്ക നീ, സർപ്പഗേ, സർവ്വത്രുപേ!

VII നിർബന്ധം

നിർബന്ധരമൊന്നിതാ കാണ്ണു താൻ മന്ത്രിവായ്
നിഃജരഹംഗാനിപാതംപോലെ.

വൻകരിപ്പാരച്ചുമലുകൾ, തന്നല—
ക്കൈകളാൽത്തെത്താട്ട കീഴിലോട്ടു ചാടി,
ആത്തപുളച്ചു ക്കൈകാട്ടിച്ചുണി—
മത്തുകൾ വാരിയെറിഞ്ഞുകൊണ്ടു
ആരേയും ഓനാക്കാതെ, യെന്തുമേ നിന്ത്യാതെ,
നേരിട്ട് നില്പത്തു തട്ടി വീഴ്ത്തി,
കാൽച്ചിലബോച്ചുയാൽത്തീരപ്രദേശത്തിൽ
മാരാലി ചേത്തു കതിച്ചീട്ടിനു,
അട്ടുനംം സമ്യാദിതന്മടിത്തട്ട് വി—
ട്ടിക്കുപ്പോലിക്കൊച്ചുപെണ്ണുകിയാം!

ഈ വാരിപാതത്തിനുള്ളിലായ് മരാരാ
പാവനാകാരം പരിലസിച്ചു!

ഗ്രീലതാങ്ങ്യാ*മാദ്ധ്യീകലധരിയാൽ
കാലടിവെപ്പുലിട്ടിച്ചുപുണ്ടു

† ക്കുമതത്തിനു രക്കതമന്നു പേജണ്ട്.

* മന്തിരിച്ചുവെക്കാണ്ടുണ്ടാക്കിയ മദ്യം.

കൂദാശ

വെള്ളിക്കുസവിട്ട് ശൈകരംഗിനമാം
 വെണ്ണുസാരിയാൽ വേഷ്ടിതയായും
 പുഞ്ചിറിത്തുമത്തൊളി വിതരിച്ചന
 ചെങ്ങുണ്ട് തെല്ലു വികസിപ്പിച്ചും
 കാബ്യനകാബ്യിയശിന്തതരിയാതെ
 മജ്ജീറശിജ്ജിതരജ്ജിനിയായ്
 കെട്ടശിന്തുള്ള ധമിപ്പുഡേശ്ശുഡുളാം
 മത്തുകൾ ദുരന്തതരിച്ചു വിണാം
 ഹാരിണിയായ് കചകധമള ഭാരതതാൽ
 താന്തയായ് മന്ദ്രാഹാരിണിയായും
 ഗ്രത്തം മതിക്കം പ്രമദയാരാണിവരി?
 തത്കൃതലാസ്യരഹസ്യമന്തോ?

VIII തുഷാരപീഠ

ആലോചനംതന്നാഗമവേളയിൽ
 ബാലാക്ഷപാദത്തിലപ്പീപ്പുംനായ്
 നീലിമകോലും തുണാഗ്രം വകില്ലുന
 ചേലാൻ മിന്നന മത്തുള്ളി.

കനകിൽത്തുംസവണ്ണതല്ലാഭമായ്
 മിന്നമുഖസ്സാനന്നിട്ടം മുഖ്യ
 ഉഞ്ചാന്നടിയും മാതരൻ നിഞ്ഞയ-
 മിക്കാച്ചുതുള്ളിയെത്തുള്ളിവീഴ്ത്തം;
 അല്ലെങ്കിൽ, പ്രത്യുഖ്യച്ചുക്കതിരേറക്കാ-
 ണ്ണലുസിച്ചതുകാന്തി ചിന്തി,
 മും ബിംഗ് സാത്മമായ്തീന് തൻ ജീവിതം
 നിർബദ്ധപ്പിച്ചിടാമാകാശത്തിൽ.

ആരുദ്ധ്രാവഹാരം

ഇപ്പോതുവിലപ്പാഴുഷിത്തുള്ളിയു—
മിച്ചൽക്കാടിയിലെ നീർക്കണ്ണവും,
ഭിന്നവസ്ത്രങ്ങളാണെങ്കിലും രണ്ടിനു—
മെന്നൊതാൻ ജീവിതാദർമ്മിപ്പോരാം.

ഉൽക്കണ്ണാജന്യമാം മെയ്യിരു പേരുള്ളു—
മാത്രാണംതിനുമാണെങ്ങാണപോലെ.

അംബ, നീൻചാക്കമെന്നും ചേരകി—
ലാംമഷിത്തുള്ളിയും ധന്യമല്ലോ.
നിത്യമാക്കണിതു; നീൻകുപാദിപ്പിയി—
ലൊട്ടിട നീലാഭമായ് വിള്ളാം
ഉത്തരമാറയിൽക്കാലാഭ്യുംഡിച്ചിയാൽ
നീബേംശതമാകട്ടേ തല്ലേവന്നും.

തപര്ത്തുപാരഗ്നിയോന്നോരുത്തിന്നപ്പും
നീല്ലും പോകിലുമൊന്നുതന്നു.

IX മുഖ്യായ

എന്താരാനന്ദപീഡുഷക്കലവിലോ
ഹന്ത! ഞാൻ പൊന്തിക്കിടപ്പതിപ്പോരാം?

അന്തിത്തുപ്പു മാത്രുപോയംബുര—
മിന്റനിലാഭമായേതിട്ടും,
തെന്നോലതൻ മുഴുമമ്മരമല്ലാതെ—
യിന്തു കേരിപ്പും ഞാൻ ശമ്പുമൊന്നും.
ഇന്നതെത്തജ്ജീവിതയും നിലച്ചുപോ—
യിന്നിലും ശാന്തമായുംതൈന്ന് വീണ്ടും!

മുകളാച്ച്

എന്തിനെന്നാതമരിയാത്ത പോരിതിൽ
താന്തരാധനയീൻ ഭോതതമന്നാർ
കാരോരോ കൈനില പുകരിതനീചാരു
സൈപ്രസിദ്ധാഖലോഭികളായ്.

ഇന്നഷ്ട്ടുകലവൻ മിത്രാനഗാമിയായോ
മിനന്ന വഡംഗവും കയ്യിലേന്തി,
ഒരുംദിനജീവിതാധ്യാധനത്തിനു
ഞാനമൊരുദ്ദേശിനേൻ ബഹുകക്ഷൻ.

ഞങ്ങൾ പോം മാർത്തിനെനാട്ടുത്തണ്ണാരു
നിമ്മലനീലസര്ഷ്ടു നിൽപ്പു!
കാണമാരണ്ടു നാഡിതോരമതികരു ഞാൻ
പ്രണാറര രത്നാല്പുലംബൈഞ്ചും.

എന്നാലുമിനാദ്യമാണു ഞാൻ കണ്ണതാ—
സ്റ്റുഡറുലാലസല്പപ്പണ്ണത്തിൽ
നിന്മവുള്ളായ,— ഹാ, ലോകേകകമോഹിനി,
മനാനസാബംജതിനാക്കരണ്ടും.

എന്തിനെ പോകന്നതക്കാഴ്ച കണ്ണേകഹാ,—
ണ്ണങ്ങിനെ നില്പും ഞാൻ കമ്മാസൻ?

പോയി ഞാനെക്കില്ലുമക്കോമല്ലാനനും
മായാതെ നിന്നപോയോ മാനസത്തിൽ;
മരരാനു കാണവാൻ സാധിച്ചതില്ലിനു,
ചുറരും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ
ആദ്യ പതിനെത്തില ചൊദ്ദമിജ്ജീവിത—
ഘുഖ്യമെന്നിയ്ക്കാരു പേക്കിനാവായോ!

ആരുദ്ദോപഹാരം

അത്മം ഗരീഡിയത്തുള്ളിടിവാസപ്പെട്ടതാൽ
വ്യത്മമാക്കിനേനിട്ടിനത്തെ.

എക്കിലും തുപ്പനാണിയല്ല!നല്ലേകി—
ലെങ്ങിനെ കിട്ടമീ നിർവ്വതിയെ?

ഇംഗ്യാഹവത്തിൽജയേഷ്ഠയില്ലിരോച്ച—
മാധ്യാത്മമാവേണ്ട തല്ലാഭ്രാംബിഃ:
ആജജഗനോഹനത്രപാം ഞാൻ കാണകി—
പാജജയംതാൻ ഇയ,മേരിട്ടും!

X മാർഗ്ഗമല്ലും

“ഉദിഷ്ടകാര്യത്തെ വിസ്തരിച്ചും മാർഗ്ഗ—
മല്ലുത്തിലെന്തിനും നില്ലുതു നീ?
ഒറ്റപന്മാവിതു മേല്ലേമേലേരവും
ഒറ്റമം നീണ്ട കിടപ്പു മനിൽ!
സാന്തുമന്തിച്ചടലയിലുംപുക്കു
ഹാസ്പലായ്യോകമീ വാസരേണു.
കുരിക്കുണ്ടാതിന്നപ്പു,രമ്മങ്ങിനെ
നേരാം വഴിക്കു നീ ചെന്നചേരും?
മന്ത കുരത്തായി നിന്നന്നാമിക,—
കള്ളു നീ കുട്ടം പരിഞ്ഞെ നിൽപ്പു?”

സസ്മിതമേകാകിയപ്പാമനോതിനാണ്:
“വിസ്തരിച്ചില്ലാ ഞാൻമേശ്രൂതെന്തെ!
ഒറ്റാലയത്തിലേയ്യുള്ള പെരുവഴി
ഒറ്റമമെന്ന ഞാനോത്തതല്ലീ?

മുകളാച്ചന്

ആലസ്യംകാണ്ടല്ല നില്ലേവതിന്തു ഞാൻ,
കാലതതിന്റെപോകരിയായും.

ചട്ടിക്കാതിപ്പുവനോടിത്തള്ളുവനോം
വട്ടിക്കാതിപ്പുമന്നാല്ലോ ഞായം.

എന്തെന്തു ചൊല്ലവത്രു? വെള്ളേപാം വെവക്കീടാ-
തന്തിച്ചടലയിലപ്പന്നനോ?

പദ്ധതിമാകാശത്തിൽക്കാണന ശ്രോണിമ
പട്ടണപ്പുള്ളിലെചുന്തിയല്ല;

കമ്മാരമു തുകന ദിഡിതിമാലിതൻ
രമ്പകരസ്സുമേല്ലോയാലേ

പദ്ധതിഗ്രാമപ്പയാജിലുംന
നൽച്ചുകപ്പാണതു ധന്യധന്യം.

നാഭൈയുമെന്തുമീ വാസരാധീനപരൻ,
നാഭൈയും കാണമിടിവ്യദിപ്പി.

“അപ്പുറം രാവാകിലെന്തതുമംബതൻ
സർക്കിപാതേജഃപുസരചുണ്ട്!
അക്ഷയങ്ങാതിമംഗലങ്ങളാദ്യാളങ്ങ-
ളക്ഷിപ്പു കർപ്പുരകാന്തിച്ചുരം,
അനന്തരിക്ഷത്തിൽത്തിളങ്ങവേ, നിണ്ണയ-
മനകൾപോലുമെൻ ബസ്തുവത്രേ!

“അപ്പു മേഖാവിലമാകട്ടയാകാശ-
മില്ലതിൽബുന്നിതിയെനിക്കു തെല്ലും.
മേഖത്തിന് സെമ്പര്യം വൻകാറടിപ്പോളമ-
ന്തുമാച്ചീടുന്ന ഞാനപ്പെല്ലക്കിലും
തജജന്യമല്ലയോ വെവ്വേതവിനേമം,
പജ്ജന്യമേവൻതൻ വാളുള്ളക്കം?

അരുഡോപഹാരം

അയത്രതാൻ തമോഭേദകമാക്കാ—
തായത്രാനെന്നർ മാർദ്ദിപാ!
അത്തിരുളീലതന്നപ്പും മിനാന
നിത്യപിപാസഭാജന ബോധം
നിർബ്ലീനമെൻ ജീവരകത്തി,ലായതു
മല്ലമാട്ടാക്കന്ന മുള്ളിനേയും.”

XI ജീണ്ട്രക്ഷാരം

എത്ര നിമിഷത്തി,ലോതോ വിച്ഛുക്തിയാൽ
നീതയാ,യിജജിണ്ട്രക്ഷാരത്തിക്കൽ
കാലുനിവെച്ചവോ സാ,നാ നിമിഷത്തിൽ,
കാലം നിശ്ചന്മായും നിന്നപോയി—

സാന്ധ്യമന്നാനിലനി വഴിപോകവേ,
താന്ത്രണഭായേറിം വാടിനില്ലോ
പുല്ലുകൾ തെപ്പുണിപ്പുകാണു; മാരം
ചൊല്ലവത്രഭാഗനോ മന്മരതാൽ.
മൂഞ്ഞപത്രങ്ങളിട്ടും വീഴ്ത്തു—
ണി—ണിവയെന്നിയേ നാലുപാട്ടം
എത്രമന്ത്രങ്ങളാനിലേഡാനാമേ കേരാക്കുന്നി—
ലാ നിലം മാനഷഗന്ധങ്ങും!—

എതൊക്കെ ലോകത്തി,ലേതൊക്കെ എറാണെന്തിൽ
ഹാ! തനിച്ചിന്ന തെരിച്ചുപോയും താൻ?

എത്ര പെശരാണികകാലത്തി,ലാങ്ങെ
ചുതമാം ഭക്തിതൻ സ്നാരകമായും,

മുക്കളാച്ചന്

ഇന്നം നിലനിന്നപോതന്തിക്കേറു-
 മെന്നം ഗ്രഹിപ്പാനെള്ളുത്തല്ലെടും.
 പാപമല്ലുത്തിലും മിന്നന പൂർണ്ണിക-
 പാവനാദർശങ്ങളുന്നപോലെ,
 കാലാഭ്യർത്ഥന തിരുമാലകൾ മുടാതെ
 ചെഹരവയമ്പത്തപ്പെടിലുപോലെ
 നാലുവലത്തിൻറെ മേൽപ്പാവു താങ്ങന
 കാലം കുറപ്പിച്ച കർത്ത്വാകൾ
 യോഗക്രമധ്യാനന്തരിപ്പരാം നിയുല-
 യോഗിക്കളുന്നപോതെ നിന്നീട്ടനു.
 ചുറം ചുമരകൾ വീണാ കിടക്കുന്ന;
 പഠിപ്പുടങ്ങുന്ന കാട്ടവള്ളി.
 കാരോ പിളപ്പിലുമോരോ വിലത്തിലു-
 മോരോ ചെരുചെടി പൊങ്ങി നിൽപ്പു-
 കീഴിലും മേലെഴും നാലുചുറ്റുമീ-
 പ്പാഴുര കാടാനേ കാണുത്തള്ളി.
 എക്കിലുമാ നിർവ്വികല്ലസമാധിസ്ഥ-
 കേംഞ്ഞുമെ ചാഞ്ചല്ലുമില്ല തെല്ലും.

പബ്രോഗ്രായങ്ങളെ നിറുമീ,ചുഞ്ഞാതെ
 പബ്രോഗ്രാമിലുസംസ്ഥാപിതനായും
 തത്പരമുദ്രാലംകൃതാമലപാണിയായും
 സിഖാസനോപരി സംസ്ഥിതനായും
 ജാലന്യരോൽക്കുള്ളബന്ധത്താൽ പ്രാണനെ
 ശ്രീലസുഷുപ്തിയിൽത്തന്നെ നിത്തി,
 സന്തതം ശിഖ്യരാൽ സംസ്കരണയേറാം
 വന്തപാം ചെങ്ങും തപസ്പീപോലെ

ആര്യാവഹാരം

ഇന്ത്യാക്കിങ്ങ നടവിലായോ ശ്രീകോവി—
ലതു നില്പിണ്ടെമോ, ശാന്തിപുണ്ഡി!

പുജകമാർ വൈക്കം ഭദ്രപിപാദഭാത്
രാജിക്കകില്ലീ മഹാസകാരം;
പുജ്ഞാച്ചന്നയാൽ സുഗന്ധിയായോത്തീരകി—
ല്ലിസഹലമാതതനേതുനാളിം,
ഭക്തസ്ത്രികളാൽ മാറ്റാലിക്കാളിക്കി—
ല്ലിന്നോമണ്ണയലമിന്നിമേലിൽ.....
ഇന്നിലത്തിനില്ല മാറ്റാമിതംവാ! നിന്ന്
സാന്നിഡ്യപുണ്ഡിമെൻ കണ്ണിലെന്നം.

ഈ *സപസ്തികത്തിലെഴുക്കതിൽ ദീപ്തിയാൽ
ഭാസുരമിക്കാട്ടംകാട്ടപോലും
ഹാ ജഗദംബികേ, പാഴോത്തുണ്ണാഗത്തില—
മാ ജീവത്തേജസ്സു ലീനമല്ലീ?

XII മനിവീണ

വാണി, നിന്ന് തുമണിവീണപോലഭ്യാ താൻ
കാണാവതീ മഹാബുഹാണ്യത്ത.

അരന്നോന്നുബന്ധമില്ലാത്തപോലെങ്കിങ്ങായോ
മിന്നമില്ലപ്പാൽത്താരകക്കുംക്കും
കാരോന്നമോരോരോ സുരനെന്നല്ലേയോ
നേരറിത്തുഞ്ഞോർ പരബ്രഹ്മ കേൾപ്പു.
കാരോന്നമോരോരു; ഗ്രഹങ്ങളാ—
ലോരോന്നം സംസ്ഥാപിക്കാം; ദീപ്തിപീഠം;

* സപസ്തികം=ദോഷാലയം.

മുകളിച്ചറ്റ

നാലു യുഗങ്ങളുമായവതൻ ജീവ-
കാലത്തിൽക്കാർക്കണ്ണംപോലുമില്ല;
തങ്ങളിലേളായ മുരാത്തെച്ചുിനിച്ചു-
ലംഗ്രലവേഗംഗം കാതലക്കണം.

ഉഹിപ്പാൻപോലുമാണ്ടല്ല തോ,നാദ്യന്ത-
ഹീനഗ്രഹനപരിമാണംദാം!.....

എക്കിലുമാ നീലനീരാളത്തിക്കലെ-
തതക്കുപ്പുള്ളികളായ്യാളുണ്ടാണി
കണ്ണാതിതക്കടാണം തുകംനിന് വല്ലക്കീ-
സപ്പന്നം നിബന്ധനംതന്നിലെങ്കും,
തിങ്കിനില്ലെന്ന പൊന്നാണിക്കരാത്രമാ-
രെന്നും തോന്നാനു, തമ്പരാട്ടി!
അണ്ണുകുഞ്ചിൽ നിന്നഭിവ്യഗ്രാനകല്ലോലത്തി-
ലഘുസിക്ഷന്ന നീറ്റപ്പാളകളോ?
ശാശ്വതദ്രാന്ത്യാ നാം കാണമീ ലോകദാം
നഡ്രത്രത്തിന്റെ പര്യായങ്ങൾാ.

അക്കിലക്കുംഡളല്ലോ മണ്ണുവീണതൻ
തന്ത്രിക;മുറ്റാനം ശ്രാവ്യമില്ല.

† നിബന്ധനം=വീണയുടെ കവികൾ ദരക്കിക്കെട്ടുന്ന
പ്രദേശം.

ആരു റാറ്റി

(അനന്ത)

ക്രാന്തിരാവിന്തു കലിക്കാപ്പുമെത്തി—
ഉരാതലവത്തിനേക്കാടപ്പീഡ്യമല്ലോ—
ഇതോക്കംയാലഭ്രേ ദ്രോതരായ് തന്മ—
ഈവിടെ മേളിച്ചതിൽട്ടാകം മുഖ്യഃ
ഉലകിടത്തിനേയിൽപ്പാക്ഷിയിൽനി—
നായത്ത്‌വാൻ നിന്മാടപേക്കിപ്പാനല്ലോ,
ജഗജജനനി, മഹാ, പ്രത്പൂച്ചിത്തരാ—
യുരക്കതേകാതെയിരിപ്പുതീ തന്മാ.

പടിത്താരെ വാനിൽപ്പുട്ടതെ തകത്തിന്
തകിട്ടകല്ലും കതിരവൻ പോകെ,
ചിരേന്ന കാരീയപ്പുലകകളായി;
വരേണ്ടുനാമക്കൻ മരിയു വാദിംഗിൽ.

യവളമേനത്താൽച്ചുരിച്ചു വാരിയി;—
യിളംകളിൽത്തന്നുംബിളകി മല്ലവേ.
ഡേം മേരിപ്പിച്ച നയനങ്ങളടക്കൻ
വിയത്തിലേക്കൊടി—മനഷ്യചാപല്യു!
അവിടെ—യൈസിനെ കമ്പിഡ്യമകമെ?—
നമോസ്തു ഓവി, തേ, മഹാഭയംപാശേ!
കയ സുരം പോയി മരയുന്നോഴേക്കു—
മൊരായിരമല്ലോ വരുന്ന സുരന്മാർ:
നിരന്തമാകമീ മഹാഗ്രഹത്തിലെ—
ചുരിന്തനമണിസുവഞ്ചിപ്പദാം;

ആരു രാത്രി

വിയർക്കൊഹ്തതിൽത്തനിച്ചുപ്പാ നമ്മൾ
 തിരിയുവതെന്ന പറയും ഗോളങ്ങൾ;
 മരണകാകോളം സുധയായ് മാറുന്ന
 ജനനിതൻ ദയാദ്വത്തിൻ തൃഷ്ണികൾ;
 അഴകൊഴുകന ശബ്ദമേലാപ്പീൽ
 മുഴക്കെക്കാണാക്ക കനകപ്പുശ്ചികൾ;
 പ്രക്തിയെപ്പറ്റം പരമാത്മാവിനോ—
 ടിനക്കം ചട്ടലഭയ്യുളം പൊൻക്കണ്ണികൾ;
 തദയാതെങ്ങുമേ കതിച്ചീടും കാല—
 നദിയിലെ മനോഹര നീർപ്പോളകൾ;
 നഭോജലധിതനാടിത്തട്ടിൽ മീനാം
 പ്രകേളതന മനോജത്തരത്താദർ;
 മഴപൊഴിച്ചുഴി ഫലാസ്യമാക്കന്ന
 സുരാധിനാമംസ്ത സഹസ്രനേത്രങ്ങൾ;
 പടൻപൊദ്ദിയ വസന്തരാവായ
 നബംപിച്ചുകത്തിൻ നിരംകൂടും പുകൾ.....
 കവിക്കഴിഞ്ഞും കരളമില്ലാതെ
 കമ്പിപ്പു മാ, കമ്മമവതൻ വൈചിത്ര്യം?

തിരുപ്പട്ടം

I

കുദനാബ്ദിയിലസ്തചേഷ്ടമായ്
കരളനേ കയമാന്നിരിക്കിലും,
നിലയറര വിലാപവീചിയിൽ-
തലവത്സന വിചാരമിപ്പോഴം:

അരികിൽ, പ്രണയാനബലരാ-
യനകപ്പാളുതചുള്ളുനെതരായ്,
കനിവാൻ കരണ്ണരാ നീട്ടമെൻ-
പ്രിയസന്ധുക്കൈളാട്ടു ചൊൽവ ഞാൻ?

വിരുമിജ്ജവിനെൻ വയസ്യരേ!
തിരിയേപ്പോകവിനെൻ സവാക്കൈളേ!
കയതേണ്ണിഹ ജീവിതായ്യ-
കളൈരിജ്ജുള്ളിലിവൻ കക്ഷവാൻ.

മഹാഗൃതയാലനാത്രയ-
സ്ഥിതിയിൽസുംസ്തി ഭസ്മം ത്രഞ്ചാം:
ചീരകര വിധംഗമം ഭയാ-
വഹമായ്ക്കാണു നഭസ്മലീപമം.

കളയേണമടക്കളത്തിലും
ക്ഷതിയാന്നാളു വിനഷ്ടചേഷ്ടനേ:
അതിഭിംഗത്വമത്തഞ്ഞമാം
പദമെന്തിനു സുകാവ്യവേഡിയിൽ?

തിലോടകം

നവസേജബ്യപിപാസ തീണ്ടകി-
ല്ലശലാമാഴിയിലാണെ മത്തൃഗനേ:
പുത്രനാഭതരശമകൾ-
ചുട്ടമോ ഹന്ത തകന്ന് വീണയിൽ?

II

‘ശരിയല്ലിതു, നീതിയല്ലിതെ’-
നായരപ്പോകമുഖ്യക്കളോടു ഞാൻ
പലവട്ടമുരച്ചു ദീനനായാം;
ഹലമെ, ഗ്രൂത്രതരമോതിയില്ലവർ.

‘അതതെ’നു വിനീതനായ്, ഭയാ-
കലനായ്, ബാധ്യകഷായനേരുന്നായ്,
ഇരകക്കുകളാൽ തച്ചത്രു ഞാൻ:
വിധിതന്ന് പോക്കു നരൻ മുടക്കമോ?

ക്രമട്ട് തപിച്ചു കണ്ണനീ-
രലിയില്ലോ ശ്രീലയും ക്രമത്തിനാൽ;
അതു, കമ്മവിപാകമാം മഹാ-
മരവിൽ സ്വാത്മഹതില്ലു വീഴ്ത്താം.

‘നിലവിട്ടോരു പേക്കിനാവിലാ-
ണിമ ഞാ, നിപ്പോഴിനന്നിടാ’മിത്രം
കപടാശ്രസിതന്ന് നിന്നു ഞാൻ,
വെളിവായ് മുങ്ങ മസിച്ചുവെങ്കിലും.

അമധവാ, ദ്രശ്യമാദ്യനിത്രയിൽ..
പ്പുടമിക്കാഴ്ച കിനാവുതന്നെന്നാം;

അതിപ്രോപരാരം

അതിൽനിന്നാണരാം നരസ തൻ-
മിച്ചിമദ്ദീടവയന്ത്രനിത്രയിൽ.

ഗരി;യന്നവരെക്കമില്ലവം
പരിപാലിച്ച നടന്നിടങ്ങയോ?
അഡി—നിഴ്സരഭേദവമേ, ഭവാൻ
വിഷമാക്കി മധുരാത്മഹത്യായ!

ലഘവാം ശ്രമമൊന്നുകൊണ്ടതാൻ
മറിയാം ജീവിതത്തുവെക്കിലും,
ഉയരാൻ പണിയെന്ന വന്നിടാ,-
മഴിയാ മാനഞ്ചക്കമ്മത്രുംവല.

‘അതിനിത്രയന്ന് ദൈവ’മെ-
നോട്ടവാക്കംവരെയോത്തു വിസ്തീർണ്ണി താൻ:
മനജഗൻറ സുവാസുവദ്ധൂ-
പുരമാത്മാവരിയുന്നതെങ്ങിനെ?

പരപ്പത്താ! മത്തൃജനമാ-
ന്നവതാരം ഭ്രവി ചെയ്യുവൻ ഭവാൻ
പ്രിയ, പുവിതളാത്തു മന്ത്രിലായ്
മരണം കൂഴു സഹിച്ചതല്ലീ നീ?

അരംഗാന്തിനു? താൻ വഴിടാം;
കയവെല്ലുമവിശ്രാം നല്ലിടാം:
കളിയല്ലിതു പാതമ്പസംരമേ,
കപടച്ചുതു നിനക്കു ചേന്നതോ?

തിലോദകം

III

കയ മൊട്ട് കൊഴിഞ്ഞുപോയതാ—
രിവു വിസൗതവിശ്രദ്ധവാടിയിൽ?
കയ എവക്കുമാറുമീ—
യുലകൊട്ടക്ഷ വെരും സ്ത്രാനമായീ!

മതി തീണ്ടി വിളത്ത ചെന്തളിർ—
ചേംടിയിൽപ്പുണ്പിരിഡാന മന്ദവേ
കയ മത്തൃന, ഹന ഭാസ്ത്ര—
ദൃതിയും വെണ്ണ വെടിത്തപോലെയായീ.

കയ മാതൃയലംകരിച്ചു നീ
പുരഭാവാവിലമെൻറ ജീവിതം,
ക്ഷണികാലംവിനഷ്ടയാം തടി—
പ്ലതപോത ഭംഗമേഘമാലയെ.

അന്നരാഗിണിയനം തന്നതാം
പന്തനീർപ്പുവിനു വാട്ടമേല്ലൈല്ലോ,
അതിലപ്പുസ്തന്യമിന്നമു,—
ണ്ണതിനിസ്സാരമധോ ശരീരിത!

അരിവാനുത്തീശ്രദ്ധരെൻറ വൻ—
മറിമായം: ശരി; പിൻവലിച്ചു ഞാൻ
നിജനാടകരംഗത്രവിലെൻ
പട്ടവേഷത്തനൈഴിച്ചുകൂട്ടയോ?

നരജീവിതവഞ്ചി കണ്ണനീർ—
പുംബയിൽത്തന്നനൈഴുക്കിഞ്ഞമോ?

ആരോപണം

കരിം തൈക്കിയെട്ടത്ര വേണമോ
യമപാദത്തിന് പാദ്യമേകവാൻ?

IV

നീരികെട്ടാൽ കാളരാത്രിതൻ
വാവിൽപ്പെട്ടകഴിത്തെ സസ്യപോൽ
തെളിവറു, വിരിങ്ങലിച്ചു, പ്ര-
മശയിൽത്തനെ പുലന്ന ഭുട്ടിനം.

പകലിൽ വരവല്ലിത,തയ-
ണ്ടിങ്ങഴിയ്ക്കമേതിട്ടെലിലും;
ഒബി താരകപ്പെട്ടു? രാത്രിയ-
ല്ലിതു: ദസ്പച്ചകരാളിഗംമാം.

കളിമൺഡിയ കമ്മസാക്കിയെ-
പ്പുത്രകാണ്ടൽത്തുണി ചേത്ത മഞ്ചലിൽ
ചതിചേയ്യു കിട്ടത്തിയെന്തു നീ
നടക്കാളിന്നതു കാലങ്ങേവതേ?

കയ കക്കടക്കപ്പുണ്ടിയാചുണ-
ന്നലംി,പ്രാതിരയിക,ലിന്നലെ
കുപ വിട്ട പരിച്ചു താഴുംപോ-
ലൊങ്ങ മാവിൽത്തലചാജ്ജു വള്ളിയെ.

തവ ശാവകർ നീട്ടി വാനിലെ-
കയി ദേവതൊടിരന്നിംബേണേ നീ;
മതിയാക്കക ചുതമേ, നമ-
കിനി മോക്ഷം ചുടലപ്പുറമ്പിലാം!

തിലോകം

അന്നവാ മമ വാദ്യവല്ല നീ;
കയ മാവിൻ വിരക്കപ്പേയോ ക്ഷണാൽ
കനിവറ്റ ചിതാശിയിക്കലെൻ—
പ്രിയതൻ പൊന്ത—ലോക്കവയ്ക്കും.

മമ മാനസവും പൊരി, തത്തന്ത്ര
ചിതയിൽത്തന്നു കിടന്ന കത്തവേ
അത്തന്നു വിലക്കിയില്ലപ്പേ
കരയും കാർനിര ക്ഷേമനീരിനാൽ?

കനകത്തയുതക്കിയുതിയാ—
ലതു തകതകകിടായി വന്നിടാം;
തളിർമേനിയിതിനു, ഹന്ത, പൊൻ—
നിന്മാ—ബന്തിവർ ചെയ്യു കഴുലൻ?

V

കവിതേ, കദനാമഹത്തിലും
ശ്രൂ നീ സ്പാഗത, മസ്തംബികേ!
തവഭാസരിലന്തുനാമിവൻ
വിഡി വഞ്ചിപ്പ് മഹാഭരിതനാം.

തിരമേനിയിലഖപ്രഗോജം
വൈളിവായുക്കാണു വിയപ്പുത്രജ്ഞികരാ.
കയ രാഗി വിച്ചം നിരാഗതൻ
നെടവീപ്പിൽത്തന്ന വാടകില്ലപ്പേ?

തവ ചേവടിയിക്കലച്ചുന—
ഡുടിയൻ നേടിയ ചുക്കരംകുടിയും

ആരുദ്ദോപഹാരം

ചെലവായ്ക്കഴിയുന്നിതംബികേ,
മുതിമുത്തിയ്ക്ക് സ്വപര്യ നല്കാൻ.

പത്രപിച്ചുകസുനമന്മോൽ
മുഴവാം കാൽത്തളിരിൽത്തളിയ്ക്ക് വാൻ
ഇനിയുള്ളതെന്നിയ്ക്ക് ഹാ, തിലോ-
കെമത്രേ: ശുത്രാര്യനല്പി ഞാൻ?

നടമുത്താളി വീശിയെന്നും
വികസിപ്പിച്ചു മനോജ്ഞസുസ്ഥിതം
മരവിച്ചു ദഹിച്ചു പോയി; മ-
റോങ ദീപം നഹി മേ ദയാലയേ!

അയി, വിത്രപവിധാത്രി, യത്തു-
വഹമാം നിന്മകരത്തിലല്ലേം
തെളിയിച്ചു നീരുകമാം പ്രിയാ-
മവച്ചുനേർ ശരിപ്പുകൾ ഞാൻ?

അതിതാ മറയുന്ന, രാത്രിതൻ
മായിത്തപ്പേമിന്നാളിലിച്ചുപോൽ,
സൃഷ്ടിബിംബവിതകാന്തിയായ് തമോ-
മയമാം കാലകരാളസിസ്യവിൽ.

ഈണയോത്തു വസിപ്പുതിനിട-
ഞ്ഞാളിയബേരര പത്രതി വീഴേ,
സ്വന്ധമാദികവിയ്ക്കുന്നതാം
ചുടക്കള്ളീൽ തടച്ച കൈകളാൽ,
വിധി, വൻചതിയാൽപ്പിളിഞ്ഞേന്നാരെൻ-
കരളിന്നുന്ന തലോച്ചകില്ലേയോ?

തിലോടകം

യെതൻ ജനയിത്രിയല്ലീ നീ?
കവിതേ, ഹാ! യെന്നീയന്റെ നാൻ?

(യുമകം).

*

*

*

ഹിമഗ്രൂപ്പേചോത്തരീയമാ—
സ്ത്രീക്കൈ തുട്ടിയെടുത്ത പുവുമായ്
രവിതൻ കനകാലയ്യത്തിലേ—
ഔരിത കാലം പക്ഷനു മനമായ്.

കനിവേറിയ ചിങ്ങമേ!യകാ—
ലികവാസന്തസ്ഥാന്യവാഹിയാം
തവനിത്രപസിതം കെട്ടക്കമോ
വൃമദയന്നിൽച്ചുരിയുന്ന തീക്കനൽ?

*

*

*

*

*

*

VIII

*

*

*

പനിനീരലരേ, പരഞ്ഞുവോ
വിവരം നിന്നൊടു സാന്യുമാതതൻ?
തവ സത്സവി നമ്മ വിച്ഛപോയ്:
ഇവനും പാഴ്പനമിന്നപാവനം.

തെളിവാന്നാൽ നിന്നെന്ന തുട്ടരാ—
ബാലിവേരം സുചരിതയെ കുമാർ

ം ചിങ്ങം രാശിയും സ്വന്നവണ്ണമാണു് കല്പിജ്ഞപ്പെട്ടിരിയും.
നന്തം.

അതുദോപഹരം

മമ രാഗവിശ്രൂതിഖലപാണ്ട്യമ—
നാഡിയിചുഞ്ചിവരാർദ്ദചിത്തരായ്.

ഹീമബാജ്ജുക്കണം പൊഴിച്ചു നീ
തലതാളിശ്രൂതിന്നതു കാണുന്നട താൻ;
കരയായ്ക്കു ശ്രദ്ധേ! തവാന്തുവാൽ
വിധിതനായസഹതലിത്തീടാ.

IX

ക്രൈ പിണ്ഡുകിടാവിനേയുമെൻ
മടിയിൽത്തനെ കീടത്തി, യേകയാൽ
ഡൈവിട്ട് മറിയുത്തെങ്ങു നീ?
ഡൈതേ! ചെറി പിശച്ചതെന്തു താൻ?

എവിടേങ്കു കതിച്ചിട്ടു നീ
മനമേ! നില്ലു, കിത്തെന്നു സാഹസം!
വിഷത്തുല്യവിഷാദചിന്തയാ—
ന്നിനി നീ തീണ്ടുതെന്നകമാരനെ.

*

*

*

(അപൂണ്ണം)

